

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Ist. Evanghelică după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naționaliști creștini

- în duhul NAȚIONAL CREȘTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul III, Nr. 42, FEBRUARIE 2007 Apare DUPĂ jumătatea lunii 1,5 RON (15.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

Ideologie "Întoarcerea evreilor în România"

Atitudini Scrisoare deschisă

Zig-zag prin Capitală Muzeul satului

Atitudini Dr. Vainer versus presa română
Teorema lui Pazvante

Actualitate "Centura" politicii - februarie

Carte legionară "Pentru legionari" (X)

Istorie În 1919, în Budapesta lui Bella Khun

Spiritualitate Eroarea darwinistă (II)

In memoriam Ioan Nelu Rusu

Zig-zag pe mapamond Tunisia (I)

Diverse Itinerar sentimental Cernăuți (I)

Concurs, Posta Redacției

Editorial: APEL LA RAȚIUNE DE ZIUA UNIRII

LEGIONARI, SIMPATIZANȚI,

OBSERVATORI,

A venit timpul unei cotituri în viața și activitatea noastră politică. Diversiunea, minciuna și necunoașterea săpă ca termitele la temelia edificiului sfânt al Mișcării Legionare.

Dușmanii Mișcării sunt mulți și bogăți; ei dirijează, din marile metropole ale lumii, planurile de distrugere totală a ceea ce reprezintă singura formație politică din România și din lume chiar, care a propus o soluție legală, non-violentă și în spirit creștin pentru stoparea acțiunii de cucerire economică și social-politică a României de către internaționala iudaică.

Din mândru codru românesc, în mod tragic, s-au găsit toldeaua, și în perioada interbelică, și în cea post "revoluționară", crengi aberante din care și-au făcut dușmanii cozi de topor. "Toporul" mondialist ar fi un simplu obiect de muzeu fără "cozile" românești.

În măsură în care se poate uza de logică și de adevăr, în viața Mișcării Legionare nu există decât o perioadă în care se vorbește despre crime împotriva evreilor, chiar dacă nu au putut fi niciodată dovediți autorii lor, despre asasinate politice judecate și dovedite având ca victime "demnitarii" călăi ai românilor se știe, dar toate se situează după asasinarea Căpitanului și a Statului Major Legionar.

Toate marile "greșeli", cum împropriu le califică unii referindu-se la șirul de atențe din oct. - nov. 1938, la "răzbunarea Căpitanului" din 1939 care a costat viața întregii elite legionare și

nu numai, la "apărarea poziției Legiunii" în ian. 1941 cu prețul vieții a mii de români și legionari, toate au un singur responsabil.

Poate există o minte căt de căt obiectivă care să nu înțeleagă acest adevăr?

Toate aceste fapte sunt arme de luptă oferite în dar dușmanilor noștrilor

Toate aceste fapte sunt piatră de moară atârnată de gâtul Legiunii!

Te întrebă atunci: *Pentru ce îndârjirea cu care este apărată imaginea vinovatului?*

Domnilor, ce vreți să faceți, să sacrificați trecutul și viitorul Mișcării Legionare pentru a salva ceea ce în veci nu va putea fi salvat?

Faceți mai mult rău Legiunii decât dușmanii noștri declarați! Vreți să transformați frumoasa Legiune într-o cocoșată, atribuindu-i *cocoșa simistă*!

Pentru Dumnezeu din cer, analizați-vă comportamentul! Vă declarați legionari promovând imaginea celui care a distrus tot ce a avut mai bun și mai sfânt Legiunea: oameni, speranțe, credințe, nevinovăție, sacrificiu, adevăr!

Puneti-vă zi și noapte întrebarea: Ce este mai important pentru voi, soarta Legiunii sau salvarea imaginii lui Sima?

Nu vă contestă nimeni marile sacrificii ale unora sau posibilitățile altora, dar, folosite greșit, vă transformă în simpli gropari.

Prin asumarea faptele comandate de Sima, transformați Mișcarea în ochii opiniei publice, dar, mai grav, în ochii legionarilor ce vor să vină și să devină, într-o grupare anarhistă sau, după noua denumire a anarhismului, teroristă.

Vă reamintesc: cea mai mare "demonstrație de forță" făcută de Căpitan a fost înmormântarea Moța - Marin (1937) la care zeci de mii de legionari în uniforme au defilat în cadrul cortegiului mortuar, într-o ordine și liniste desăvârșită, care a băgat în spini clasa politică, în frunte cu Carol al II-lea. Comparați cu demonstrațiile "spontane" organizate de Sima, în ian. 1940, în centrul Capitalei, care ce credeti că scandau? "Vrem guvern Hora Sima!"

(continuare în pag. 3)

Nicador Zelea Codreanu

Ideologie

"ÎNTOARCEREA EVREILOR ÎN ROMÂNIA"

Joi 25 ian. 2007 - "România liberă"

Dacă scriam un articol în presa românească având acest titlu, imediat ar fi sărit cățelii de serviciu să schelălăie pe toate tonurile, incriminând pe autor, acuzându-l de antisemitism, naționalism xenofob - în cazul meu de legionarism = care încearcă să sperie pe români cu o invazie fără precedent în istoria acestei țări.

Din fericire sau, invers, din nefericire, **articolul astfel intitulat a apărut în cotidianul parizian "Le Monde"** sub semnătura cuiva, iar noi vom încerca să deslușim ce trebuie să înțelegem din cuprinsul lui.

Am spus mai sus "să sperie pe români" și trebuie să fac un comentariu pe această temă.

Se pun două întrebări:

1) Dacă numărul celor ce au cerut cetățenie dublă, israeliano - română, după informațiile care circulă în mediile românești responsabile, este în jur de 500.000, atunci **invaziile suportate de România și de români în decursul istoriei nu își mai au egal decât tot în invazia ilegală suportată de România la inceputul sec. XX, cu urmările bine cunoscute, făcute tot de evrei refugiați din Rusia, Ucraina, Galitia și din restul Europei.**

Ce fel de "țară a făgăduinței" pentru alții, ce fel de "El Dorado" a fost și a redevenit România, nu știm noi, cei care trăim aici dintotdeauna, dar este un lucru absolut normal și cunoscut, de care se vorbește zilnic: orice țară, oricât de bogată, de dezvoltată, are cote limitate, bine stabilite, de imigrare, condiționate de factori economici și demografici. **Și-au pus problema autoritățile române, în legătură cu acest aspect? Negativ!**

2) Din nefericire imensa majoritate a românilor consideră ca pe un lux absolut inutil preocuparea pentru treburile cetății, abrutizați de lupta permanentă pentru supraviețuire. Singurul lucru care îi mai sperie este lipsa păinii de pe masă, sotind că, dacă îi este asigurată, restul problemelor legate de soarta țării, de dreptate, de demnitate, sunt privilegiile bogăților sau ale politicienilor. Oare părerea lor, persoana lor, mândria lor nu contează? Ba chiar foarte mult! Minciuni nerușinante

Nu aș fi vrut să personalizez diverse aspecte, dar este revoltător felul în care este prezentat personajul principal al acestui articol: pleacă în 1965, la vîrsta de 8 ani în Israel, declarând acum că bunicii săi au fost deportați din România la Auschwitz, unde au fost gazați! **Este un lucru bine stabilit în Iстория faptul că România nu a acceptat să predea evrei nemților pentru lagările din Germania.** Păi, d-le X, îți dai seama că nu poți fi acuzat în România cu astfel de acuzații minciinoase!

Tă plângi că ai putut să emigrezi în Israel, contra unei sume de 10.000 de dolari, și ai fost "tratat ca o marfă". Erai obligat să o faci? Nici vorbă! Puteai să îți păstrezi demnitatea, să rămâi aici și să înfrunți rigorile comunismului pe care bunicul de care îți amintești îl declara, foarte probabil, ca fiind forma cea mai avansată de orânduire socială!

Ați fugit ca acele dizgrațioase animale care simt că se scufundă corabia, iar acum reveniți declarând, indirect, că vă simțiți legat sufletește de România. Cine vă poate crede?

Să luajă spusele mele ca pe o lecție obligatorie: suntem foarte sensibili la jigniri și la minciuni, și iertători la fel ca domniile voastre.

Pentru inducerea în eroare a adversarului autorul articolului vă inventează un nume impresionant: **"copiii Holocaustului".**

Și noi suntem copiii unei tragedii peste care vreți să așterneți vălul tăcerii sau despre care nu vreți să știți: suntem copiii genocidului comunist și nu putem, dar nici nu vrem, să uităm acest lucru!

Cu tot creștinismul nostru, nu vrem nici să-l iertăm. **Luăm modelul dvs. care nu vreți să iertați pe nimeni și nimic!** Ne-ai dovedit-o de-a lungul secolelor.

Spuneți că ați plecat în anul 1965. Până în acel an au fost plecările în masă ale evreilor.

Să vă punem o întrebare: este o coincidență faptul că genocidul celor 500.000 de deținuți politici, asasinați în închisorile comuniste sau morți din motive de detenție, a durat până în 1965?

De ce, după plecarea evreilor din România, a apărut voința politică de a se declara amnistia "dușmanilor de clasă", stopându-se genocidul anti-românesc? Teroarea a fost continuată și de comuniști autohtoni, dar, oricum, ce fusese de omorât se omorâse deja! Le luaseră alii "caimacul".

Să comentăm cifrele

Când campania de culpabilizare a românilor ajunsese la paroxism, în anul 2004, și când persoane și grupuri de români alarmăți au dezvăluit în cadrul unor întruniri publice că un număr de 500.000 de israelieni au intenția să colonizeze România cerând dublă cetățenie, "cățeii de serviciu", așa cum cu îndreptățire îi numesc eu, cu accesul lor nelimitat la presa scrisă și audio-vizuală, în parte proprietatea unor "investitori străini" mai pe față, mai pe ascuns, au lărat demasând "antisemitismul" și taxând dezvoltarea de mai sus ca fiind "minciinoasă" sau "fantezistă".

Autorul articolului din "Le Monde" ne aduce la cunoștință, cu seninătate, că în Israel trăiesc 500.000 de evrei de origine română, "copleșitii de nostalgia plăuirilor mioritice". Noi nu înțelegem aluzia. Constatăm o potrivire de cifre și atât.

Replica ar fi: **Și ce, o să plece toți din Israel ca să vină în România? Răspunsul este afirmativ! Nu vedem de ce nu ar pleca undeva unde ar duce-o mai bine!**

Care ar fi nouitatea, totuși? Se încumetă cineva să facă afirmația că vor opta pentru România numai evrei "de origine română" (termen impropriu, căci nu există decât evrei de origine evreiască)?

Vom mai comenta două cifre din articolul analizat: "se numără, în prezent, în România, cca. 3.500 de întreprinderi israeliene" și "15.000 de oameni de afaceri evrei, care "au injectat" în țară două miliarde de euro".

A avea într-o țară 3.500 de întreprinderi "israeliene" înseamnă, deja, o forță economică care trebuie să ne dea de gândit serios.

O să sără iarăși "trupa de serviciu" întrebandu-mă de ce nu fac ca întreprinderile cu capital italian, german, s.a.m.d.

Domnilor, știu că sunteți cinstiți și nevinovați. Că "nici usturoi nu ați măncat, nici gura nu vă pute". Dați-ne voie să suflăm și-i iaurți! Italianii sau germanii, de exemplu, nu au încercat vreodată să ne descreștineze, nici să ne comunizeze, nici să ne impună norme de comportament, nici să ne impună norme de găndire, nici să ... nici să ...! Mai nou, acum ni se impune o lege prin care trebuie să acceptăm existența unui holocaust în România, indiferent de opinia noastră.

Asta ne alarmează, domnilor, căci, după cucerirea pozițiilor economice, urmează o dictatură anti-creștină și anti-națională, mai pe ascuns, mai pe față!

Se vorbește de 15.000 de oameni de afaceri. Păi, ce fac acești 15.000? Cumpără mai ieftin și vând mai scump! La asta se rezumă, în fond, "afacerile".

Diferența cine o plătește?

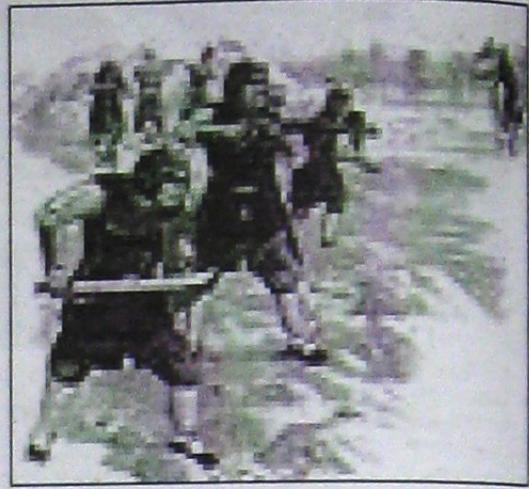
Românul sau, dacă vreți, cetățeanul român.

Care este aportul armatei de afaceriști la ridicarea nivelului economiei naționale?

Observ că unor companii sau mici întreprinderi care intermediază vânzări de energie electrică, de produse petroliere, de materii prime sau de produse finite îi se spune, prin presă, "căpușe", dezvăluindu-se că în sedii de firmă localizate în apartamente de bloc se tranzacționează afaceri de zeci de milioane de euro, pe spinarea a multe milioane de români aduși la sapă de lemn, care, ca să supraviețuască, trebuie să își planifice să se hrânească, pe luna de pensie, cu un litru de lapte și o pâine pe zi. Dacă s-a "lăcomit" astăzi, spre exemplu, și a consumat mai mult de atât, acest fapt îi va afecta alimentația în ultima zi de dinaintea primirii pensiei! Presupunând că o primește la timp!

Oare pe cei 15.000 de oameni de afaceri israelieni, în ce poziție îi putem clasifica?

Mănăstire într-un picior, ghici ciupercă ce-i

Apropo de ultima cifră comentată, dl. X, ziarist la "Le Monde", ne amintește de cele două miliarde de euro "injectați" în economia românească.

La noi, când se vorbește de injectii, întotdeauna ne fugă gândul la boala, la necazuri, la neplăceri cauzate de starea de sănătate.

Dar întrebarea este: **Ce se ascunde în "injecția" israeliană?** Pentru că la noi, s-a întâmplat, nu de puține ori, ca o injecție, aparent tâmdăduitoare, să îmbolnăvească oamenii de SIDA!

Relații echitabile româno-israeliene

"Relațiile economice între Israel și România nu sunt în sens unic. Copiii holocaustului vin în România și copiii dictaturii merg în Israel să lucreze. Majoritatea în construcții."

Cu impertință autorul declară că, de fapt, lucrurile păstrează un echilibru firesc: celor 3.500 de întreprinderi israeliene din România le corespund 0 (zero) întreprinderi românești în Israel,

iar la cei 15.000 de oameni de afaceri israelieni (care, când vor primi cheag, își vor aduce familiile, prietenii etc.), România contrabalansează cu cei 200.000 de români care lucrează în construcții!

La vremea respectivă s-a discutat suficient, și în presă și în particular, despre bătaia de joc la adresa muncitorilor români plecați sau racolați ca muncitori calificați sau, în mare majoritate a cazurilor, ca salahori, pentru a munci în domeniul construcțiilor în Israel. Am cunoscut câțiva oameni care mi-au relatat despre condițiile de viață, ordinare, "asigurate" de angajatorii de acolo, sub limita suportabilului. Mi-au povestit că li se cereau pașapoartele ca să fie la cheremul angajatorilor, că lucrau zi-lumină pentru niște salarii miserabile și că, de multe ori, după o lună îi dădeau afară pe motiv că fuseseră angajați fără contract legal și nu li se plăteau nici drepturile bănești. Nu știu dacă și acum, când românii se pot duce să lucreze în Apus, vor mai fi tratați în Israel ca niște gunoai.

Toate acestea în contrast cu oamenii de afaceri israelieni care umplu, până la refuz, marile hoteluri din București și din țară. "Pax romana".

Ce rost are articolul din "Le Monde"?

Exceptând minciunile inerente, articolul este un lanț de dezvăluri.

În măsura în care nu s-a exagerat, avem un tablou "idilic" al primelor rezultate, oficializate de "Le Monde", cu privire la roadele ofensivei iudeo-române.

Nimic nu este întâmplător. Articolul vrea să atragă atenția românilor asupra puterii evreiești în România, descurajând, astfel, pe cei ce luptă pentru stăvilearea acestei invazi, vrea să ne arate că a trecut timpul când se acționa pe ascuns și, în final, să sună o goarnă pentru a-și anunța presupusa victorie și a-și cheme conaționalii la praznic.

Să fie acesta, oare, praznicul îngropării românilor? Noi vă spunem că NU! Nu vom abdica niciodată de la lupta noastră pentru creștinism și pentru românism! Așa să ne ajute Dumnezeu!

Nicador Zelea Codreanu

Atitudini

SCRISOARE DESCHISĂ

Domnule MIRCEA NICOLAU,

Îmi permit să vă inopertunez cu această scurtă scrisoare, de pe poziția unui român care a avut posibilitatea să cunoască adevărata istorie a Mișcării Legionare, și care este hotărât să nu treacă cu vederea anumite afirmații, luări de poziție sau mistificări, în legătură cu trecutul, prezentul și viitorul Mișcării.

Nu îmi pot permite - și nici nu este necesar - să încep cu argumente furnizate de hotărările nefericite și de comportamentul "Comandanțului".

Voi comenta în strictă actualitate, referindu-mă la ultimii ani și la evidențe pe care, cu tot subiectivismul dvs., nu le puteți trece cu vedere.

Am afirmat întotdeauna că încercarea dvs. (și a altora) de a amesteca cele două perioade din existența Mișcării Legionare, declarând oricui vroia să audă, că **Horia Sima a fost exponentul politicii și ideologiei lui Corneliu Zelea Codreanu, este un neadevăr, având ca unic scop justificarea folosirii numelui, organizării și numărului imens de membri și simpatizanți ai Mișcării, moșteniți în 1940**. Legiunea lui Horia Sima a fost un bastard care avea nevoie urgentă de legitimitate, de un act de naștere în care să nu scrie: "tatăl - necunoscut". Afirmația aceasta este întărită chiar de teoriile dvs. care pun pe prim-plan meritele lui Horia Sima, declarând, în particular, că fondatorul Mișcării Legionare, Corneliu Zelea Codreanu, ar fi fost un visător, un om lipsit de simțul realității, un utopic, și că adevărata dezvoltare și evoluție pozitivă, realistă, a Mișcării, se datorează "Comandanțului". Este foarte probabil că în public veți nega afirmațiile mele, dar în sinea dvs. îmi veți da dreptate.

Ca un palid exemplu: sper că nu ați uitat că, până nu demult, comemorarea zilei asasinării Căpitanului, a Nicadorilor și a Decemvirilor, în organizarea dvs. se făcea la Tîrgănești, în principal la mormântul lui Radu Mironovici, căci la câteva am participat și eu. Se tineau discursuri evocatoare despre personalitatea și moartea Căpitanului, lângă o cruce pe care scria "Radu Mironovici". Autobuzele treceau în viteză pe lângă crucile de la km. 30, spre mirarea și necazul celor ce ajungeau dinainte acolo. La întoarcerea de la Tîrgănești, opreați și la Tâncăbești, de voie - de nevoie, pentru o scurtă slujbă religioasă pe locul unde ar fi trebuit să fiți de la început. Mai târziu, când, exasperați de acest comportament, am început să organizăm noi evenimentul respectiv, dădeți sarcină "trompetei de serviciu" să vorbească tot despre "Comandanț"! Jenat, nu?

Am citit, în ziarul "Gândul" din 27 nov. 2006, că ați organizat comemorarea chiar la Tâncăbești. Ne bucurăm!

APEL LA RAȚIUNE DE ZIUA UNIRII (continuare din pag. 1)

Puteți să faceți vreo asemănare între doctrina legionară și comportamentul anarhist împriimat de Sima când a preluat conducerea Mișcării, așa cum a preluat-o?

Adevărata Legiune nu a vrut să facă revoluții armate, Căpitanul chiar a interzis orice fel de manifestare de acest gen.

Prețindeti că fără Sima Legiunea ar fi dispărut, dar totuși cei care au ieșit din închisori au supraviețuit grăție existenței "Comandanțului"?

Focul sacru al Legiunii a trăit în țară, în sufletul zecilor de mii de legionari din închisori!

În Apus ce a supraviețuit, decât tot imaginea și opera Căpitanului? Întrebăți dreapta radicală din Europa despre Sima și veți constata că este un personaj necunoscut!

A preținde că "ceilalți" să abdice de la linia Căpitanului pentru a fi la fel cu voi este pur și simplu o inversare a normalului.

Atențione! Vă facem o precizare: dacă simismul va fi acceptat vreodată în numele trămbilăției democrații, Mișcarea Legionară niciodată!

Dacă noi aceștia, pe care, cu dispreț, ne numiți "mexican", am făcut vreodată ceva care nu a corespuns doctrinei și ideologiei legionare,

De ce, totuși, m-am hotărât să vă scriu? **Am vrut să subliniez, pe viu și la timpul potrivit, la ce ducă acest demers al dvs.**

Atribuirea unor evenimente nefericite Mișcării Legionare, la modul general, dă ocazia dușmanilor ei de moarte să ne acuze de fapte criminale, petrecute în perioada pseudo-guvernării legionare și după "biruința legionară" - oricum o victorie "â la Pyrrhos" - consecnând intrarea într-o cădere vertiginoasă a percepției publice despre Mișcarea Legionară.

Am citit în ziarul "Ziua" protestul d-lui dr. Aurel Vainer, președintele Comunităților Evreiești din România. Nu voi analiza conținutul protestului decât în context. Se face referire la cei 120 de evrei asasinați în timpul "rebeliunii legionare" din ian. 1941. Știu, la fel de bine ca și dvs., că nu s-a putut dovedi niciodată că legionari ar fi fost făptuitorii și că, mai târziu, după 1944, răzbunarea împotriva legionarilor a fost cruntă, ridicându-se la un milion de arrestări și la sute de mii de asasinați, chipurile, de către comuniști, în închisori.

Când și se poate pune însă în sarcină masacrul de la închisoarea Jilava sau asasinarea lui Iorga, Madgearu și Călinescu, de ce nu s-ar atribui, tot legionarilor, moartea celor 120 de evrei?

Pentru memoria acestor victime pe evrei nu-i interesează că era Corneliu Zelea Codreanu sau Horia Sima șeful Mișcării, și, poate, din acest punct de vedere, au dreptate. **Interesul lor nu este acela de a despărți apele, d-le Mircea Nicolau, dar ar trebui să fie interesul nostru major, și, în special, al dvs.!**

Cred că am vorbit destul de clar. De aceea noi, cei despre care vreți să lăsați impresia că nici nu existăm, contestăm în fața opiniei publice (și acum și în fața dvs.) încercarea sau, mai bine zis, practica de a prezenta perioada conducerii simiste ca pe o continuare a politicii Căpitanului.

Nu vom accepta niciodată ca urmările unei comportări aberante să întîneze memoria Căpitanului, a nenumărațiilor martiri ai Legiunii, a Mișcării însăși.

În concepția Căpitanului nu puteau avea loc comportamente agresive mergând până la asasinarea evreilor. Lupta cu aceștia trebuia dată pe planul competiției în toate domeniile de activitate.

Repet, cei care i-au asasinat pe evrei, în ian. 1941, nu erau legionari, erau scursura mahalalelor și deținuți de drept comun trimiși de Eugen Cristescu, șeful Siguranței Statului, spre a compromite definitiv Legiunea, iar ocazia de a face acest lucru i-a furnizat-o Sima!

arătați-ne cu degetul, spuneți lucrurile pe nume!

Noi am combătut întotdeauna gândirea și fapta simistă totdeauna numai cu citate din "Comandanț". Combateți-ne și dvs. cu citate din Căpitan! Putem face oricând un dialog în care să ne expunem punctele de vedere!

"Apelul de la Iași" din 8 nov. 2000 avea ca scop, în subsidiar, apropierea între dvs. și noi, tocmai pentru a se putea crea ocazia de dialog, măcar între membrii organizațiilor noastre. De ce am rămas cu mâna întinsă?

De ce nu aveți la îndemâna membrilor dvs. cărțile lui Papanace, de exemplu? Veniți la biblioteca noastră: veți vedea "Operale complete" ale lui Sima, la dispoziția cititorilor.

Dacă sunteți simiști, de ce vă bateți joc de el post-mortem publicând panseurile sale ridicate ("Obiectiv legionar" nr. 40 - 41 dec. 2006, pag. 17) declarând cu toată responsabilitatea în 24 ian. 1992, că "țara este coaptă pentru revoluție"? Dacă veți invoca vârsta "Comandanțului", vom răspunde că aceasta, revoluția în sens fizic, a fost obsesia vieții lui. Dar revoluția pe viață altora! **Vi se pare că are 1% în comun cu gândirea și cu fapta Căpitanului, care avea în vedere revoluția spirituală a poporului român?**

Nu putem să uităm, și trebuie să le aducem aminte întotdeauna evreilor, că este consecnăția discuția cu viitorul mare rabin al Genevei, David Şafran, de la sfârșitul anului 1937, în cursul căreia Căpitanul face afirmația că, la acea dată, Mișcarea Legionară nu avea pe conștiință viața nici unui evreu. Faptul că rabinul David Şafran nu contestă afirmația în memorile sale scrise către sfârșitul vieții, la Geneva, confirmă, în mod incontestabil, spusele Căpitanului.

Domnule Mircea Nicolau, faptul că cele mai reprobabile fapte, atribuite Mișcării Legionare, se produc după preluarea controlului Mișcării de către Horia Sima, vă pune într-o situație fără alternativă: sacrifică Mișcarea pentru Horia Sima sau vă veți hotărî să acceptați realitatea pentru salvarea acesteia?

Alegerea vă aparține!

P. S.: La înmormântarea regetului Ioan Nelu Rusu l-ați descris ca pe un erou și ca pe un înțelept. Faptul că după 1990 a părăsit tabăra simistă, nu vă spune nimic? Ferm și cinsti, cum vă prezentați, de ce ați omis să faceți această precizare, și, mai ales, de ce nu l-ați trecut în carte editată de dvs., „Intelectualii și Mișcarea Legionară”?

Nicador Zelea Codreanu

Unora li se pare suficient să poarte cămașa verde pentru a fi legionari. Însușirea uniformei și, în parte, a organizării și doctrinei, dar promovând imaginea unui om care nu a înțeles nimic din scopurile Mișcării Legionare, care a introdus metode de luptă și de guvernare străine de idealurile fondatorilor, nu te poate duce cu gândul decât la un plagiat nereușit.

Nu vă mai feriți de adevăr, nu mai fiți surzi și orbi la argumentele pe care vi le oferă rațiunea!

Veți da doavă de fermitate și caracter privind adevărul și acceptându-l numai dacă veți recunoaște că vă așați pe o poziție greșită.

Mișcarea va deveni mai puternică și mai eficientă când veți veni alături de noi - sau, dacă vreți, când vom fi împreună!

Micile orgolii trebuie să fie percepute ca un preț prea mare pentru vitalitatea Legiunii!

Adevărata Legiune vă așteaptă!

P.S. Dacă și acest apel va fi ținut ascuns membrilor formațiunilor dvs., dacă nu va fi discutat în plen, se va dovedi, încă o dată, frica de adevăr și continuarea politicii de "ascundere a gunoiului sub covor".

Zig-zag prin Capitală

Muzeul Satului

Sătul de stresul orașului, de zgromot și, mai ales, de lipsa libertății de mișcare datorată traiului în comun, la bloc, cel aflat în concheidu este dornic să meargă pe cărările liniștite dintr-o pădure, să pescuască sau să viziteze obiective turistice aflate în apropiere. Majoritatea turiștilor folosesc prilejul pentru a redescoperi **satul românesc, viața la țară**.

Pentru cei care doresc să se informeze asupra satului românesc dintr-o anumită regiune, există **muzeu etnografice amplasate în orașe** (cu una sau două exceptii). Acestea sunt repere ale spiritului românesc, adăpostind obiecte și documente, nu numai cu valoare etnografică, ci, mai ales, cu mare importanță ca mărturii ale Iсторiei.

Puține țări europene, însă, se pot mândri cu atât de muzeu etnografice în aer liber, căci există în România. Cel care le vizitează simte nevoie, apoi, să le vadă expozițele (case, obiecte de gospodărie, haine, etc.) chiar la fața locului, "la mama lor".

Sunt preferate de turiști zonele montane și submontane, cu satele risipite pe valea unui râu sau prin munte, care nu duc lipsă de case, cu peretii din bârne groase de lemn, unele protejate cu ștâr, și acoperite cu șindrilă, stuf sau chiar paie, cu mori de apă cu soc sau cu făcăie, cu biserici vechi din lemn și piatră, cu icoane strămoșești și troile, cu grajduri de vite și cotele de păsări frumos amenajate, pentru a fi pe placul "locatarilor", sursa principală a unei alimentații sănătoase, ferite de E-uri.

Muzeu etnografice în aer liber se găsesc la Focșani, Suceava, Câmpulung Moldovenesc, Timișoara, Cluj, Baia Mare, Sighetu Marmației, Sibiu, Tulcea, dar și în localități mai mici, cum ar fi Curtișoara, Bujoreni, Bran, Golești, dar cel mai renumit este, fără îndoială, **Muzeul Satului din Capitală**, situat în apropierea Arcului de Triumf, pe marginea lacului Herăstrău.

Acoperind o întindere de 15 hectare, această perlă muzeistică a Bucureștiului a fost în temeiata în 1936, ca urmare firească a cercetărilor sociologice conduse de prof. Dimitrie Gusti, fiind, totodată, și rodul muncii a nu mai puțin de 1163 de studenți organizați în 160 de echipe, care au strâns informații valoroase din **99 de sate ale României**.

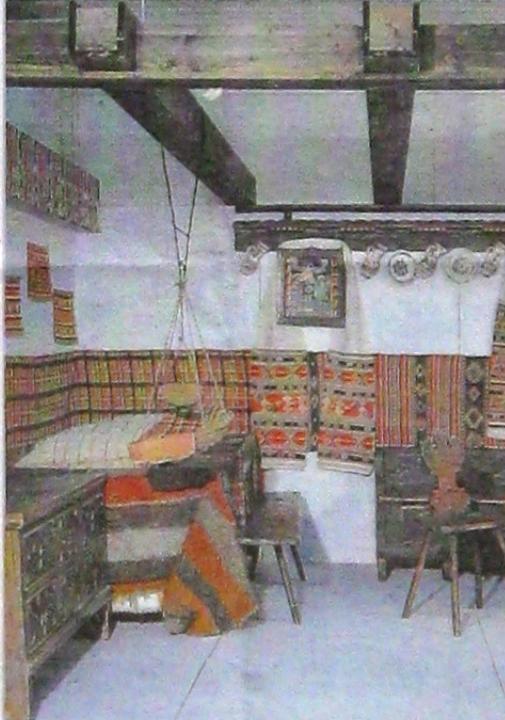
Deschiderea acestei mari expoziții de arhitectură și tehnică populară a fost precedată de numeroase campanii de cercetare interdisciplinară cu caracter sociologic, întreprinse de către specialiști, în diferite zone ale țării, pentru a putea avea, astfel, o imagine cât mai completă asupra realității satului românesc.

La reconstituirea satului din incinta muzeului au participat sociologii de renume, precum legionarul *Traian Herseni*, *Mircea Vulcănescu*, *Alexandru Golopentia* și alții, care au furnizat baza de selecție a obiectelor etnografice și a monumentelor de arhitectură. Casele, acătururile, biserici - adică, într-un cuvânt, toate construcțiile care trebuiau transferate din sate în muzeu (în unele cazuri a fost vorba despre copii fidele ale modelelor existente în sate) - sunt autentice "țărănești" și caracteristice regiunilor respective.

În discursul său din mai 1936, Dimitrie Gusti a sintetizat semnificația și locul **Muzeului Satului** în cultura și societatea românească: "Muzeul Satului este capabil să reflecte, mai mult decât orice, bogăția și varietatea vieții țărănești, ideile profunde ale stilului arhitectural țărănesc, marea știință a adaptării la mediu și a adaptării mediului, originalitatea în ornamentică, siguranța

instinctivă sau reflexivă a utilizării majore a spațiului pentru oameni, animale și obiecte. O viață de sute și, poate, de mii de ani, ne pătrunde trecând pe ulițe acestui sat ciudat, făcut din toate satele țării. Tot ce este mai al nostru vorbește din el cu un glas care nu poate să nu zguduiască, chiar și pe cel mai nepăsător, pentru că este însuși glasul trecutului anonim și al Neamului Românesc. O adevărată școală de cunoaștere și de iubire a satului și țărănești nostru."

Muzeul s-a ridicat în luna lui Florar, anul 1936, în numai două luni, cu participarea celor 130 de meșteri populari, alături de specialiști, de oameni de cultură și artă, veniți din zonele de unde erau aduse casele, precum și cu concursul a 1.100 de muncitori (cu diverse specializări: zidari, dulgheri, tâmplari, pictori de biserici etc.) repartizați în toate sectoarele aflate în construcție. Planul *Muzeului Satului* a fost elaborat de scriitorul și dramaturgul Victor Ion Popa, iar deschiderea oficială pentru public a avut loc în ziua de 17 mai. De atunci și până în prezent s-au făcut numeroase alte achiziții de monumente și obiecte etnografice, în vederea îmbogățirii patrimoniului acestui muzeu. Astăzi, *Muzeul Satului* cuprinde 71 ansambluri de construcții cu 317 clădiri cu destinații diferite; amintim cele 42 de case de locuit înzestrăte cu inventarul de unele și obiecte pentru desfășurarea îndeletnicirilor casnice și meșteșugurilor tradiționale; nu sunt de neglijat bisericile, construcțiile anexe (magazii, hambare,

cotele, grajduri, pătule etc.), instalațiile tehnice populare (teasuri, mori, râzboale de țesut și a. a.), atelierele meșteșugărești, toate amplasate de-a lungul ulițelor acestui sat unic, străjuite de arbori și flori. În acest sat-sinteză se poate urmări evoluția arhitecturii țărănești din sec. al XVII-lea și până la începutul sec. XX, sub aspectul materialelor și tehnicilor de construcție, cât și al modului de reflectare a interdependenței dintre aspectul construcției, pe de o parte, și condițiile geografice, istorice, ocupaționale și sociale.

Alături de valoroasele monumente de arhitectură, patrimoniul acestui tezaur de cultură românească cuprinde colecții organizate, reprezentând toate genurile creației populare (ceramică, lemn, textile, port popular, piatră, metal, os, icoane) urmărind perspectivă cronologică. Activitățile complexe, specifice muzeale (cercetarea științifică, evidența centralizată a patrimoniului, valorificarea științifică și educativă a acestuia) sunt realizate de personalul de specialitate - aproape 40 de persoane, față de numai 4 în 1948 - organizat în mai multe secții și laboratoare.

Muzeul Satului a devenit de-a lungul existenței sale o adevărată Agora de rememorare a ființei naționale: datina, portul, cântecul și jocul, rostirea

bogăță, meșteșugurile tradiționale, evenimentul artelor populare, folclorul, materializând sintagma poetului și filosofului naționalist Lucian Blaga "veșnicia să-născut la sat" în organizarea acestui muzeu care a fost și continuă să fie o sursă de inspirație, un obiectiv de studiu pentru arhitecți și pictori, pentru scenografi și regizori, pentru muzicieni și coreografi.

Fiind unul din cele mai vechi din această parte a continentului, *Muzeul Satului* a constituit un model sau a oferit sugestii și surse de inspirație pentru muzei mai tinere din Europa de Est și de Vest, și a fost gazdă pentru numeroși specialiști de pește hotare. Standul cu materiale de publicitate oferă o gamă diversă de publicații (ghiduri, plante, albume, afișe, cărți poștale etc.) redactate în limbile de circulație internațională (franceză, engleză, germană, spaniolă, rusă).

În ziua de 17 mai - ziua aniversară a Muzeului Satului - intrarea este gratuită, existând și surpreză oferite vizitatorilor, iar în perioada estivală, în zilele de duminică, pe scena Amfiteatrului "Victor Ion Popa" sunt organizate spectacole folclorice susținute de ansambluri profesioniste sau de amatori, recitaluri de muzică și poezie, concerte de muzică clasică etc.; din doar în doi ani se organizează festivalul **internațional de folclor "Hora"**. Totodată, se organizează expoziții tematice de grup sau personale, expoziții internaționale realizate prin schimburi culturale cu diferite muzeu din lume. *Muzeul Satului* face parte din "Asociația muzeelor în aer liber europene", afiliată la UNESCO.

Satul-muzeu oferă cadrul pentru desfășurarea periodică a demonstrațiilor susținute de meșteri populari care dezvăluie marelui public din secretele meșteșugurilor străvechi: țesutul, olăritul, prelucrarea lemnului, prelucrarea pieilor, a osului, metalelor etc., stimulând interesul pentru domeniul creației populare. Concursurile teoretice și practice pe teme de artă populară, spectacole folclorice susținute de copii și tineret au același rol.

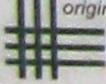
În cadrul muzeului se află un butic cu obiecte de artă populară, autentice, realizate de meșteri populari din diferite zone ale țării (ceramică, țesături, impletituri, podoabe, instrumente muzicale etc.) ce pot fi achiziționate contra cost.

Mostră a înțelepciunii și sensibilității neamului,

expresie originală a civilizației străbune, *Muzeul Satului* este unul din cele mai importante obiective turistice ale capitalei și țării, fapt relevat de numărul mare de turiști români și străini care-i trec pragul, de la 16.000 în anul 1953 să-a ajuns la peste 300.000 în 1986 și 720.000 în 2006.

E. Ghicel

DR. AUREL VAINER VERSUS PRESA ROMÂNĂ

Am întrebat diverse persoane, să zicem "de pe stradă", cine este dr. Aurel Vainer, și nu au știut! Este bine, este rău, nu știu, dar vă spun eu celor "în defect": domnia sa este președinte "Federatiei Comunităților Evreiești din România", pe scurt F.C.E.R.

Îi domn sănătate, dar ne întrebăm ce este, din punct de vedere juridic, F.C.E.R.?

Asociație, fundație, partid ca U.D.M.R.-ul? Care este statutul juridic al acestei federări?

Să zicem că este un O.N.G., dar un O.N.G. nu capătă spații în ziare pe pagini întregi și cu fotografii color la un drept la replică!

Aoleu, am uitat! Dl. Aurel Vainer este și deputat al minorității evreiești din România!

Foarte bine, dar de ce tremură ziarele când domnia sa "trosnește din bici"?

Mă gândeam că dacă președintele altrei minorități din România se simțea jignit în numele celor păstorii, nu se făcea un scandal public de asemenea proporții.

Mă prefac mirat ca să înțeleagă tot omul despre ce este vorba, și privesc cu nostalgie înapoi, când regretatul antecesor al d-lui dr. Vainer facea tot ce îi stătea în puteri ca să-l desfășeze pe Mihai Eminescu. De ce nu a reușit? Răspunsul este simplu și demonstrează un lucru de importanță capitală pentru români: atunci când toți românii gândesc la fel și se exprimă la fel, nici formidabila putere iudaică mondială nu poate să aibă căști de cauză. Concluzia simplă: dacă am fi uniti, după exemplul evreilor, am fi imbatăbili!

Dar să revenim la subiect, acum că mai avem unele date ale problemei în general: dl. dr. Aurel Vainer, președintele F.C.E.R., trage presa română de urechi pentru publicarea articoului "Legionari Moța și Marin comemorați în Spania", făcând anumite precizări:

- Articolul nostru ar fi trebuit scris fără majusculă pentru ca să vezi cam cum ar fi trebuit să apară comunicatul "Mediafax"!

- De ce nu s-a pomenit de pogromul anti-evreiesc din ian. 1941? Aici sunt de acord cu dvs.; o omisiune regreabilă! Totuși, făcând o socoteală matematică simplă, din 1945 până în 1965, când Partidul Comunist Român, cu Securitatea, Justiția, Milizia etc., au trecut în mâinile românilor, sunt 240 de luni. În fiecare lună din această perioadă au murit în închisori, pe sănătare de exterminare, din motive de detenție sau în cadrul anchetelor, cca. 2083 de români, cei mai buni români și cei mai mari politicieni, savanți, poeți, scriitori, medici, avocați, preoți, etc. Repet, pe lună, nu 120, ca în ian. 1941.

Ziceți că sunteți român, în Parlamentul României; ar fi interesant să protestați că nu se scrie în fiecare lună despre victimele comunismului din acea perioadă, căci îmi închipui că nu faceți nici o legătură între evreii anilor respectivi și crimile respective!

Cu aritmetică de școală primară vă continui socoteliile: în fiecare săptămână din perioada aceea erau uciși fără nici un temei juridic (precum, de altfel, și victimele asasinate în ian. 1941), 520 de români, și, mai departe, în fiecare zi 74 de români mureau fulgerați sau de foame, sau de frig, sau bătuți în anechete sau bătuți aiurea, sau bolnavi netratăți în închisori, sau, sau, sau ... Toate aceste cifre cutremurătoare nu vă sugerează nimic?

Oare de ce nu scrie ziarul "Ziua" în fiecare zi un articol cutremurător despre răzbunarea "bolșevică" (da, "bolșevică" în ghilimele, d-le dr. Aurel Vainer, și ne gândim amândoi la același lucru) care a ucis 74 de români pe zi! Ar trebui să "strigăm" și noi atât de tare încât protestul dvs. să pară un susur de izvor!

- De ce s-a preluat comunicatul agenției "Mediafax" cuvânt cu cuvânt, fără incriminarea de cuvință?

- De ce scrie în comunicatul agenției "Mediafax" că legionari Moța și Marin au murit ... "în Spania, în luptă cu brigăzile comuniste... împotriva amenințării bolșevice"?

- De ce comunicatul din "Ziua" face greșeala de a plasa în mod fals pe cei doi în contextul "...gestul recent al României de a condamna în mod oficial comunismul drept un sistem și o ideologie criminală"?

- De ce "Mediafax" și apoi "Ziua" preiau comunicatul cu o greșeală impardonabilă, sugerând că "Vasile Marin și Ion Moța au luptat în munți împotriva fiarei bolșevice", adică au luptat ca partizani, după 1944, creând confuzie?

D-le dr. Vainer, cu totul întâmplător avem un prieten care a lucrat cu dvs. în același institut și a rămas surprins citind articolul apărut în "Ziua" sub semnatura dvs. V-a descris ca pe o persoană inteligentă, cultă, cu simțul umorului, care nu facea niciodată caz de originea etnică, și ne-a declarat în particular că este convins că dvs. numai ați semnat articolul, scris, probabil, de un "scrib" oarecare.

Să încercăm să dăm câteva răspunsuri la întrebările puse de "scribul" dvs. la care ați aderat prin semnatură:

- Comunicatul "Mediafax" a apărut pe pagina a II-a pentru că nu este nici editorial, nici articol și în economia ziarului acolo s-a stabilit locul pentru astfel de apariții.

- În text se folosesc multe majusculă din cauza nenorocirii de ortografiile românești care nu va putea fi schimbată decât dacă veți cere acest lucru Academiei Române în numele dvs.; orice este posibil!

- Reproșați faptul că acest comunicat din ziarul "Ziua" apare în contextul gestului recent al României

de a condamna, în mod oficial, comunismul drept "un sistem și o ideologie criminală".

Mai întâi și mai întâi, ați omis caracterul de "ilegitim". La ce să ne gândim, că nu agreeți această specificare? Să ne gândim că sutele de mii de asasinate "din răzbunare" vi se par legitime? Juridic este imposibil, iar pentru noi, ca și creștini, un păcat de moarte. Să credem că sunt alții care au justificată răzbunarea prin preceptele religioase? Pare incredibil!

- Acuzați că acel comunicat "îi plasează pe cei doi, în mod fals, în contextul gestului recent ... de condamnare a comunismului".

De ce "în mod fals", d-le dr. Vainer? Scribul dvs. are așa o logică negând că această condamnare reprezintă, de fapt, o recunoaștere indirectă a luptei anticomuniste dintotdeauna a Mișcării Legionare?

Dacă conaționalii dvs. au avut, eufemistic vorbind, proasta inspirație de a gândi că soluția rezolvării planurilor dumnealor de suprematie este comunismul, aceasta nu este greșeala Mișcării Legionare. Sunt convins că aveți cunoștință de butada lui Constantin Argetoianu, care era un adversar al Mișcării, în perioada interbelică: **"Nu toți evrei sunt comuniști, dar toți comuniști sunt evrei!"** Cam ce ați fi vrut? Să-i acorde poporul român pentru că erau înfișați de dvs.?

- De ce se preia prea multă afirmație că Ion Moța și Vasile Marin ar fi luptat în munți (se înțelege după 1944)?

Nu am citit comunicatul "Mediafax", dar dacă a scris așa, fiți convins că din "bezmecicie" și din inculțură istorică. Pun pariu pe orice că în comunicatul fund "G. Manu" nu putea să scrie așa ceva, iar dacă a făcut vreo asociere între lupta anticomunistă din munți și Mișcarea Legionară, este absolut exactă afirmația (îmi face plăcere să-l citez pe un "prețin" al dvs. - nu personal, bineînțeles): "Aceștia erau legionari - deși nu toți" (cu referire la rezistența armată) - Gabriel Andreeșu, joi 25 ian. 2007, ziarul "Ziua" ("după" Raportul Tismăneanu).

Ar trebui să scriu prea mult despre "dreptul la replică" al d-lui dr. Aurel Vainer și să tem că funcționarul însărcinat cu monitorizarea publicației noastre să nu se plăcăsească. Nu îmi închipui că dl. deputat și președinte îmi va face această onoare de a-l cîti personal!

- Să mai comentez, oare, cum dl. dr. își amintește "cu durere și tristețe anii copilăriei și adolescenței"?

Ce anume vă amintiți?

Pe front nu ați ajuns, pentru că erați copil, și că evreii oricum erau "discriminați" nefind lăsați să moară pe front. Poate ați apucat "munca obligatorie" care nu se poate compara cu linia întâi a frontului. Pușcăriile nu ați facut, o facultate ați absolvit (nu v-a dat nimeni afară, în mai 1952), de mâncat ați avut ce mâncă (nu ați crăpat de foame, ca subsemnatul), de încălțat ați avut cu ce să vă încălțați (nu ați umblat cu galosi de cauciuc umpluți cu ziare și legăți cu sfoară, ca să nu-i pierdeți la fotbal, pe maidan), nu v-a dat nimeni afară din casă, din contră: dacă veneați din provincie sau nu erați mulțumiți de locuință, vi se dădeau casele "dușmanilor de clasă" arestați sau asasinați. În casa unde v-ați petrecut copilăria și adolescența, în mod sigur, nu vă trezeați, dimineața, cu apa înghețată în paharul de la capul patului, nu ați suferit sute de percheziții și interrogații la domiciliu, cu pistolul pe masă, la ora trei noaptea; ați avut, după terminarea studiilor, serviciu în buricul Bucureștiului, nu pe sănătare, cu noroiul până la genunchi, sau la "Crăcănașii-din-deal".

De unde atâtă tristețe? Pe cine vreți să păcăliți?

Ați avut rude asasinate de dictaturile de după 1938? Se poate, dar cine nu a avut?

Ați avut rude apropiate care au murit în închisorile comuniste? Nu!

(continuare în pag. 7)

Nicador Zelea Codreanu

Atitudini

TEOREMA LUI PAZVANTE

Mihail Hărdău, ministrul Educației și Cercetării: „Vreau să le dezvolt îngerul păzitor.” (din cugetările anului)

1. IMEMORIALUL PAŞĂ DIN VIDIN

Un balcanism regândit în noul său context integrat s-ar părea că ține de o alchimie care se impune de la sine, cătă vreme, în noua Europă care ne include, redescoperim, printre atâțea revelații serializate, un reper vechi și nou: un **Pazvante imemorial, refocalizat**, revendicând, în chip legitim, schimbarea de imagine ce i se cuvine.

Efigia sa retro, cu profil de pirat terestru, transdunărean, desuet și handicapat de anopsie, ni se va putea desfășura de acum, în imaginarul său nou, mai exact, mai verosimil și mai strict istoricește, de recuperat între alți parametri ai stării de fapt.

Până acum, strategic cuprins în aura celui mai emblematic balcanism, ne-am obișnuit să-l considerăm etalonul stereotip și curent al anacronismului.

Duhul anarhicului pașă de la Dii nu e însă de departe de a fi mai actual în zilele noastre ca oricând.

Mercenar debusolat și rebel, vasal instabil și violent, înorbit de înavuire și sclav al propriului său interes, îndreptat contra sistemului însuși care l-a produs, traseul lui, în veac, ar putea fi una din pildele cele mai recurente ale intraistoriei noastre perene.

Etimologic vorbind, „pazvan” înseamnă, în limbă turcă, „paznic”, „gardian”.

Apărut imprevizibil și fulgurant, pe când apunea „leirea sutei opșteprezece”, neofitul islamizat, renegat și turcit din interese de alăveriș, pașa Osman Pazvantoglu s-a dovedit a fi mai mult „străjerul” personalei lui parveniri și (precum îl arată și numele) un fel de „angelus custodius” al proprietelor sale chiverniseli, funcționând cu un instinct arivist de o fabuloasă promptitudine.

De curând trecut la legea turcească, din întemeiate motive de afaceri, intempestivul Pazvante s-a remarcat instantaneu prin expediții locale de jaf și prădăciuri redutabile, precum și, pe o arie destul de extinsă, în războaiele intraotomane în care și-a pierdut un ochi, dar care i-a adus și celebritatea, pe lângă nemuritorul handicap, căftanindu-l pașă la raiava din Vidin, de unde controla perfect un întreg pașalâc, așînd în mod constant atitudini și îndrăzneli destul de vinovate față de Înalta Poartă, aflată, pe atunci, în pragul decadenței.

Cam de pe la 1801, deci de la începutul sec. XIX, datează isprava care a rămas în memoria colectivă drept imponderabilă **vreme a lui Pazvante Chioru**.

În acel răstimp, Osman Pazvantoglu, vlah autentic, aromân de pe valea Timocului, ținut dinspre malul drept dunărean, la sud de Calafat, atacă Craiova și se lansează într-o expediție devastatoare, prădând întinse teritorii românești, până spre sudul Moldovei.

Și, ca o încununare a comportamentului său, contradictoriu și versatil, după incursiunile de jaf, recent turcii pașă venetic nu s-a sfîrt și n-a părăsit țara până n-a obținut de la domnitorul fanariot Constantin Ipsilanti aprobarea de a-și lua un Vlădică potrivit, să-l ducă la Vidin, pentru uzul ad-hoc al credincioșilor ex-de-o lege cu el, din statul timocean adânc preocupați de mantuirea sufletelor lor.

Ce și-o fi zis? Asemenei, pasămite, unui înalt demnitări din învățământul de azi: „Vreau să le dezvolt îngerul păzitor.”

2. MORBUL PAZVANTOGEN SAU TRĂDAREA DIN SISTEM

Modelul Pazvante nu va funcționa, așadar, prin absorbtie într-un timp imemorial, ci prospectiv, prin neincetata actualitate a acestui pașă conflictiv și autonom în exces, acționând într-un automatism al trădării din sistem și sfârșind prin a fi alât renegat între ai săi, cătă și inopportun în același timp față de Înalta Poartă, din ordinele căreia a fost, în cele din urmă, otrăvit de medicul său evreu.

Instinctul autofag ori vocația renegării îl motivase, poate, pe creștinul timocean să-și extragă o

neașteptată prosperitate din chiar agresarea fraților de-o lege și de-un neam cu el.

Și, în măsura în care paradigma lui se reactualizează interactiv, nu arareori, între noi, cei de azi, suntem din ce în ce mai tentați să renunțăm la a invoca doar prin acea zicere, nu lipsită de pitoresc, care-l suspendă, inutil, nesemnificativ și incert, într-o vreme a lui Pazvante Chioru.

Pazvante, dimpotrivă, e inseriat, mai funcțional ca oricând, într-un sir diacronic de mostre de comportament renegat, care se găsește, obosit de recurrent, în istoria noastră de ieri și de azi.

Cine a trădat cetatea Genuclă? Un dac de-al ei.

Cine l-a trădat pe Horia? Un pădurar de-al lui.

Cine l-a trădat pe Ion Vodă cel Cumplit? Boierii lui.

Cine l-a trădat pe Tudor? Pandunii lui.

Cine a devastat Craiova? Un aromân timocean.

Care au fost cozile de topor, sub comuniști și acum? Români dintre noi.

Numitorul comun? Morbul pazvantogen.

BALCANIZĂRI

Europei dând bacăș de o carboavă
mezatu-acestei țări agonizante
mucenicită-n duh de la Levant e
nici căt te miri ce zariște firavă

acestei țări pe scenele turnante
prădate-ntr-o ană și-o caiafă
aceleasi slugi străvechi cu-aceeași snoavă
Inaltei Poști inclină-se galante

prin sferele politicii bufante
cu poale-n brâu răvășe de otravă
multiplu abracadabrant un fante

și nouă pașă în șalvari de slavă
ne-ar vrea-n serai c-o Românie gravă
la cărma căreia stă chior Pazvante.

Cristiana Hâncu

De unde este deductibilă, în sfârșit, și **teorema lui Pazvante**.

Quod erat demonstrandum: trădarea din sistem e la noi o boală endemică îngrijorătoare, ale cărei ravagii pot fi urmărite diacronic și progresiv și împotriva căreia nu s-a aflat, până acum, antidot sau vaccin.

Cine a propus în demers continuu, cinic și perseverent, abolirea însemnelor identității noastre etnice și spirituale din instituții și școli? Evident un om din sistem. (Și fără nici un fel de constrângere din perspectiva circumstanțelor prohibitive ale integrării).

Cine a propus să fie interzis ancestralul ritual al transumanței românești, fără ca aceasta să fi dispărut pe undeva, din aria europeană, în care recent ne-am integrat? Evident, tot un om din sistem. Cu noi, dintre noi, pentru noi.

Cine a avut, în fine, extravaganta de a săraci, din interior, bugetul, și așa sărac, al învățământului? În mod evident, ministrul din ministerul de resort.

Teorema lui Pazvante se aplică, deci, prioritari, în domeniul care e, poate, cel mai nevrălgic și delicitar al societății de azi, învățământul românesc mediocru, anacronic, săracit și corupt, în mod continuu trădat și minat din interior, agresat de **morbil pazvantogen**.

Ar fi în continuare de detaliat, deci, care sunt racilele ultimelor pazvanterii întreprinse în domeniul amintit.

3. FEUDA LUI PAZVANTE ȘI HARABAUA LUI HĂRDĂU

„- O mie de țechnici primești?”

„- O, pașă, căt de dănic ești!”

Care să fie, așadar, posibila asemănare a unui demnitări actual cu străjerul aromân osmanizat, cu vlahul cel lepădat de lege, ori cu imemorialul Pazvante, imobil și atemporal, cel invocat atât de recurrent? Evident, ea să doar în comportamentul modelator, sursă de **trădare în sistem** și iremediabil anacronism. Și cu diferența că Pazvante-Pașă își trăda doar originea, nu și propriul pașalâc, dobândit cu greu, „preznestrovia” unde se chivernisise cu spor.

Echidistantă între Coțcariul Moș Nechifor și mai sudicul Pazvante, se află **harabaua lui Hărdău**, cel investit cu o nouă și balcanică autoritate absolută în feuda sa pazvantiformă. Într-o proverbială povestire a sa, Creangă expune în mod explicit diferența dintre cărăușie și harabagie. În ultima dintre meseri intervine componenta umană, harabagiu având de-a face numai cu persoane. În cazul nostru – elevi transportabili.

„Vreau să le dezvolt îngerul păzitor” – afirmase excelenta sa, „fan al motorizării”, dl. Mihail Hărdău. Drept care, mai prompt ca năpraznicul pașă, a dat un tun de 15 milioane de euro în bugetul și așa sărac al educației, cumpărând 500 de microbuze la prețuri inimagineabile. În acest fără precedent „jaf la școlari”, așa cum titraziile, la sfârșitul lunii precedente, a reieșit că planul nemaiauzit de drenare a banului public nici măcar nu a fost bine întocmit, iar achiziția mașinilor, în urma plății exorbitante, a reprezentat cea mai proastă afacere care s-ar fi putut proiecta.

De multe ori noile microbuze au fost lipsite de șoferii neprevăzuți în organigrame, rămânând, cel mai frecvent, împotmolite în noroilul rural căruia îi fuseseră destinate în planul genial conceput de harabagiu Hărdău. De pildă, dacă pentru un Fiat Panorama prețul corect este de 17.244 de euro, ministrul a cumpărat același vehicul pe preț uz școlar cu 26.000 de euro.

Un calcul simplu, în care nu știm cum s-a implicat ministrul, probează drenarea din buzunarele contribuabililor - și nu în ultimul rând ale elevilor - a unei sume de 2 milioane de euro. Rezultă o gaură cuprinsă între aprox. 5000 și 8000 de euro per vehicul, sumă care nu poate fi justificată, și afacere derulată nestingherit pe bani publici. În plus, pentru anul în curs se preconizează achiziționarea altor 800 de mijloace de transport destinate tot nevoilor școlare.

Procesul de modernizare și dotare a acestor instituții de instituții de învățământ se desfășoară din plin și tot atât de entuziasmat contrazis de realitatea din satele și comunele țării, în unele cazuri autoritățile locale interzicând folosirea acelor mijloace de transport până la refacerea drumurilor.

După cum un celebru precedent fusese, mai demult, achiziționarea airbus-urilor de către Petre Roman, algoritmul corupției continuă, pe aceeași lungime de undă, modelul mai apropiat de actualitate al acestei afaceri fiind achiziția de Dacii Logan, inițiativă a ministrului Vasile Blaga de la Ministerul Administrației și Internelor.

Istoria, după cum se vede, nu știe decât să se repete în parametrii acestor recente „pazvante”.

Ea este „în perpetuă schimbare” doar în manualele „de istorie integrată”, în care totă desfășurarea ei, din Antichitate și până în prezent, este în desăta cu furca în clasele a IX-a și a X-a. Istorie universală nu mai există, ci istorie integrată în care, de pildă, Renatei Weber i se acordă mai mult spațiu decât Brătienilor, dar ministrul este de părere că „suntem în reformă, iar aceasta înseamnă perfecționare.” Desigur, o perfecționare în sistem via Pazvante.

Cristiana Hâncu

"CENTURA POLITICII" – FEBRUARIE 2007

Tesla prostănuacului

Ne aflăm într-o situație aberantă, asemănătoare celei din perioada interbelică. Atunci, seniorii partidelor politice - aflați la putere sau în opoziție - și-au pierdut percepția socială și au ajuns efectiv în conflict cu interesele națiunii. El își aranjau alternanța la guvernare pentru a-și spori averile prin furturi pe seama statului. Pentru ei nu există generația Tânără și tensiunile se acumulau. Statul însuși era văzut ca un dușman al națiunii prin politica fiscală aberantă și prin cedarea Transilvaniei și a Basarabiei, fără nici un glonț. Așa se explică de ce au ajuns legionari la putere după asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu, fenomen pe care mulți nu încep nici azi.

Sigur că realitatea istorică externă este alta astăzi, dar românii trăiesc tot mai prost. Contra statisticilor optimiste, numărul somerilor este alarmant. Munca la negru a devenit endemică în România. Milioane de români se umilesc prin Occident pentru a-și întreține copiii. Aceasta este fundalul social. În

Parlament, aleșii refuză să voteze legea privind funcționarea Agenției Naționale pentru Integritate, chiar dacă este o cerință europeană. Politicienii vor să li se controleze averile numai cu acordul lor. Adică niciodată.

Întreba un ziarist: "Sunt prea mulți ofițeri de servicii secrete?" și răspunde cu măreție Mircea Geoană: "Nu știm căți suntem, în primul rând!" Așa este, cum să te descurci cu atâția tâmplari? Dar dacă tot ți-ai dat cu tesla de-atâtea ori, cum îți mai faci iluzii că-l vei bate pe teslarul Băsescu? De departe, dinspre Pipera, buciumul Sfântu Gheorghe Păinealui-Dumnezeu... "Băăă, uite, băăă, ce scrie în Constituție!" și începe să citească de jurai că așa scrie acolo: "Președintele României trebuie să o primească la Cotroceni pe Nadia Comăncei, să se întrețină cu Ilie Năstase și să facă fotografii cu Ion Tătăru și cu autoarea lui Harry Potter. Să ne lase pe noi în pace să furăm. Astă trebuie să facă, băăă, președintele României." Este cea mai simplă și mai directă caracterizare a momentului politic absurd prin care trece țara noastră acum.

În concluzie, eu, alegătorul turmentat, nu-i cer premierului să-l iubească pe președinte și nici invers. Vreau însă acea minimă comunicare fiindcă ei trebuie să apere interesele naționale. Este normal ca șeful Guvernului să-l informeze pe președinte și

învers, să formeze echipă împreună. Altfel, nu au ce căuta acolo.

Ungureanu, un paratrăsnet

Și mai vine un moment crucial pentru Alianța NU. Doi berbeci filmăză într-o bază militară americană din Irak și au fost arestați. Pe bună dreptate! și se întorc berbecii cu grade de colonel, cu doctorate luate în științele comunicării, cu un limbaj adecvat, de tâmplari sau de electrician: "am suferit o traumă psihică", "nu am vizat postura de vedetă", "rindeaua se deplasează longitudinal, da?", "fără întrebări aiurea, da?", "convingerea mea intimă este că toate acestea coroboră...". Mă băieți mă, cine v-a învățat, mă, să țineți ciocanul de lipit în mână? Mai răsfirăți, mă, mai răsfirăți, ce dracu! Să nu puteți voi interpreta nici măcar scenă tâmplarului cu rindea, cu robang, cu fățuitor și cuțitătoare? Nu se poate! Efectul era previzibil. Ca să nu creadă lumea că este glugă de cocieni, Călin îi cere prin telefon demisia lui Mihai Răzvan Ungureanu și el acceptă.

Sigur că aș fi preferat să văd că Ungureanu își dă demisia atunci când Călin îl forță să încalce testamentul lui Emanoil Gojdu de dragul Budapestei. Nici nu a respirat atunci și a semnat.

S-a supărat Putin!

Încă mai există indivizi în administrația noastră, care consideră că trebuie neglijat procesul de acordare a cetățeniei românilor din Basarabia și din nordul Bucovinei. Vedem cu stupoare că unii patroni aduc în țară chinezi sau afgani care să muncească pentru ei. Bulgaria a acordat automat cetățenia bulgară tuturor găgăuzilor din Basarabia, fără nici o întârziere. Noi punem birocrația pe Prut, alături de noua cortină de fier și de stupizenia lui Vladimir Voronin care se teme să nu rămână singur în țărișoara lui, Republica Molotov.

Oficialii europeni au avertizat că recentele legi adoptate de autoritățile de la Kremlin limitează dezvoltarea democrației și a societății civile. Ca răspuns, Vladimir Putin a acuzat Curtea Europeană a Drepturilor Omului că, în spatele deciziilor acestia, stau "interesele politice". Drept exemplu, Putin a adus cazul grupului Ilașcu, în care, potrivit lui, Rusia nu a fost implicată. "Decizia CEDO a fost una pur politică și care a discreditat sistemul judiciar internațional". Ilie Ilașcu este primul român care a învins Rusia la CEDO. Chiar dacă Moscova nu respectă decizia Curții, se vede acum în toată lumea cine este agresorul de pe Nistrul. Amintim că în urma

hotărârii CEDO din 8 iulie 2004, Rusia trebuia să-i elibereze pe membrii grupului Ilașcu, detinuți în Transnistria, imediat și necondițional. Decizia, care urma a fi executată într-un termen de trei luni, nu a fost îndeplinită nici până în ziua de azi. și atunci, de ce trebuie să ne mai temem că se supără Putin? Plătim oricum cel mai scump gaz din Europa din cauza băieților deștepti de la București. Pe care, de asemenea, nu trebuie să-i atingem c-o floare!

Scriu tip UE

Cu asemenea indivizi la guvernare, vom avea justificări pentru tot felul de năzdrăvăni pe seama Uniunii Europene. Așa vrea UE!

Vrei să pleci cu oile la munte sau în Delta Dunării? Nu se poate. De ce? Așa vrea UE! Vrei să duci vaca la pășunea peste Dunăre? Da, dar cu bacul, n-o lașă să plece singură. Numai că în Lunca Dunării vacile circulă libere, porci - la fel. De mii de ani. Vrei să faci țuică numai pentru tine? Da, dar te costă accizele mai mult decât marfa, mai mult decât muncă și toate materialele folosite. De ce? Așa vrea UE! Bieții țărani sunt fugăriți prin OBOR de jandarmi fiindcă ei, aleșii noștri, se gădesc la sănătatea noastră și ne îndeamnă să mânăcim ouă cu gălbenuș transparent și lapte bine degresat. De ce? Așa vrea UE... Scriu tip UE! Mortul să stea la capelă! la dată banul aici la băieții din mafia cimitirilor și de la pompele funebre, de la hipermarketuri!

Un fariseism comunist, de tip nou, se reinstalează la noi, cu justificare legală de la Bruxelles. Foarte mulți români nu vor mai vrea o asemenea Europă unită în detrimentul lor.

Viorel Patrichi

DR. AUREL VEINER VERSUS PRESA ROMÂNĂ (continuare din pag. 5)

Dacă dvs. aveți dreptul la "sentimente de tristețe", noi, aceștia, pe care, probabil, îi disprețuți, ce ar trebui să facem? Să ieșim în locurile publice și să ne urlăm durerea, precum animalele înjunghiate?

- Vă citez din nou: "este regretabil că cititorul neavizat... știe foarte puțin despre esența Mișcării Legionare, care a folosit asasinatul politic drept mijloc de îndepărtare a adversarilor politici".

De ce se știe foarte puțin? Cine a decretat și a urmărit "silentium stampa" asupra Mișcării Legionare?

Dați-l afară pe "scrib", căci fiecare cuvânt scris se întoarce ca un bumerang împotriva dvs. Vorba aicea: "două vorbe, trei prosti!"

Păi dacă legionarii își "asasinau adversari politici", cum explică asasinarea unor evrei în timpul "rebeliunii" care nu aveau nici în clin, nici în mânecă cu politica? Îl trimiteți pe cititor cu gândul că nu legionari au asasinat pe acel evreu! Aici aveți dreptate!

Nu mă îndoiesc că la nivelul culturii dvs. cunoașteți realitatea. Tot la nivelul acestei culturi sunteți convins că politica și practica lui Horia Sima nu avea nimic comun în fond cu ceea ce a vrut Corneliu Zelea Codreanu și în special cu politica în legătură cu minoritatea evreiască din România!

Repet până se va înțelege: CORNELIU ZELEA CODREANU nu a gândit că lupta românilor

pentru supraviețuire economică și socială, în perioada marii ofensive iudaice de după înfăptuirea României reînregărite, se poate duce prin asasinate! Cine susține în continuare așa ceva, minte cu nerușinare sau, pur și simplu, este intoxicații cu "istorie" comună. Pentru CORNELIU ZELEA CODREANU soluția era ridicarea românilor la nivelul concurenței ce li se făceal

Știu că sunteți interesat, că pe aceasta se bazează campania dvs. permanentă de condamnare a Mișcării Legionare, și anume atribuindu-i faptele de după 1939, făcând un "melange" cu "sferto-guvernarea" simistă.

Știu prea bine că este o denaturare grosolană a adevarăului istoric.

Altă "perlă", d-le dr., vă citez: "Ziua" îi numește pe Corneliu Zelea Codreanu și pe Horia Sima "figuri emblematic ale Mișcării Legionare" - "acest lucru jignește și îndurerăza profund memoria evreilor". Ca să nu fie o gogomânie afirmația de mai sus, ar trebui să gândiți că Mișcarea Legionară = percepția românilor. Aici cred că exagerați puțin, d-le dr., cu toate că mă bucură că în subconștiul dvs. acceptați acest lucru. Dar atenție: ziarul îi declară că fiind figuri emblematic ale unei mișcări politice, ceea ce numai pe noi, legionarii, ar putea "să ne jignească sau să ne îndurerize".

Să mă opresc? Da, mă opresc.

Știu că mi-am făcut, în persoana dvs. un dușman

de moarte, dar problema este veche și întotdeauna îmi voi trata dușmanii cu aceeași "afecțiune"! Am totuși disponibilitatea sufletească de a vă da un sfat gratuit: condeiați-l pe "scrib"! V-a făcut de râs!

De fapt, chestia cu condeiațul îmi aduce în memorie amintiri dureroase, când eram și eu condeiaț pentru că aparțineam familiei și umblam ca un câine hămăsit de la o poartă la alta să mă pot angaja! Nu ca funcționar, nu, ca salahor, hamal în moară, la descărcat vagoane noaptea în Obor, la cărat borduri de trotuar la "Drumuri și poduri", borduri de 60 - 70 kg, pe când aveam 13 - 14 ani!

Deci, nu-l condeiați pe "scrib"! Trimiteți-l la "munca de jos"! Parcă vă sună familiar!

De fapt, "mica" mea epistolă ar trebui să fie un drept la replică tot la ziarul "Ziua". Nu îl trimiteți pentru că sunteți convins că dacă îl publică, și-ai semnat actul de deces.

"Cumpărați ziarul și îl ardeți în piață publică!" Nu ar fi prima ardere de tot a unor tipărituri, după 1990.

Dacă ați promova "democrația", deci egalitatea de drepturi și șanse, atăi "obliga" pe cei de la "Ziua" să publice replica la replică!

Oricum, "când mai aveți ceva de publicat despre Mișcarea Legionară, angajați-mă pe mine! Sunt "doxă" în problemă! Nu vă voi face de râs!

Cu tot respectul cuvenit,

Nicador Zelea Codreanu

Carte legionară celebră

CORNELIU ZELEA CODREANU - "PENTRU LEGIONARI" (X)

(continuare din numărul trecut)

DINCOLO DE FORME

"A face Legiunea nu înseamnă a-i face uniformă, nasturi etc. Nu înseamnă a-i elabora sistemul de organizare. Nu înseamnă nici măcar a-i formula legislația, normele de conducere, înșirând logic texte pe hârtie. După cum a crea un om nu înseamnă a-i face hainele, nici a-i fixa principiile de conduită și nici a-i stabili programul de acțiune.

O mișcare nu înseamnă nici statut, nici program, nici doctrină. Acestea pot fi legislația mișcării, pot defini scopul ei, sistemul de organizare, mijloacele de acțiune etc., dar nu însăși mișcarea.

Acestea sunt adevăruri pe care oamenii, chiar cei de știință, le confundă.

A crea numai „statut”, „program” etc., și a crede că ai făcut „mișcare”, este ca și cum voind să faci un om, i-ai face numai hainele.

A crea o mișcare înseamnă în primul rând, a crea, a da naștere unei stări de spirit, care nu-și are sediul în rațiune, ci în sufletul mulțimii. Aceasta constituie esențialul în Mișcarea Legionară. (...)

N-aș vrea să se interpreze vreodata greșit, spunându-se: << Eu nu sunt legionar de aceștia în uniformă, eu sunt legionar în spirit. >> Aceasta nu se poate.

Pe acest fundament sufletesc se creează doctrină, program, statut, uniformă, acțiune, toate deopotrivă, nu ca elemente accesoriai, ci ca elemente care fixează conținutul spiritual al mișcării, dându-i o formă unitară, îl mențin în conștiința oamenilor și îl poartă spre înțelegere și biruință.

Mișcarea Legionară înseamnă toate la un loc. (pg. 259 - 260)

MIȘCĂRILE NATIONALE ȘI DICTATURA

"De căte ori se vorbește despre o mișcare națională, sistematic i se pune în sarcină faptul conducerii spre un regim de dictatură.

Nu vreau să fac în acest capitol critica dictaturii, ci voiesc să arăt că mișcările din Europa: „fascismul”, „național-socialismul” și „Mișcarea Legionară” etc. nu sunt nici dictaturi, după cum nu sunt nici democrații.

Cei care ne combat, strigând: „Jos dictatura fascistă!”, „Luptați împotriva dictaturii! Feriți-vă de dictatură!”, nu lovesc în noi. Împușcă alături sau cel mult pot lovi în faimoasa „dictatură a proletariatului”.

Dictatura presupune: voința unui singur om, impusă cu forță voinței celorlalți oameni dintr-un stat. Deci două voințe: a dictatorului sau a unui grup, de o parte și a poporului, de alta.

Când această voință se impune prin silnicie și cruzime, atunci dictatura este tiranie.

Când însă o națiune în entuziasmul indescriptibil și în majoritate de 98%, națiune de 60 de milioane sau de 40 de milioane de suflete, aproba, aplaudă în delir măsurile șefului, însemnează că între voința șefului și voința poporului este un desăvârșit acord. Mai mult, ele se suprapun așa de perfect, încât nici nu mai există două. Există una singură: a națiunii, a cărei expresie este șeful. Între voința națiunii și voința șefului nu există decât un singur raport: raport de exprimare. (...)

Și apoi cu forță, cu silnicie, cu teroarea, poți să scoți voturi și chiar majorități; vei scoate

plânsete, vei scoate suspine, dar nu să pomenit și nici nu se va pomeni să poți scoate entuziasm și delir. Nici la nația cea mai imbecilă din lume.

Mișcarea națională, neavând deci caracterul regimurilor dictatoriale, ne întrebăm: ce este atunci?

Este democrație? *Nu este nici democrație.* Pentru că șeful nu este ales de mulțime. Democrația are la bază sistemul eligibilității. Aici nici un șef nu este ales prin vot. Șeful este consimțit.

Dacă nu-i dictatură și nici democrație, atunci ce este?

Este o formă nouă de conducere a statelor. Neîntâlnită până acum. Nu știu ce denumire va căpăta, dar este o formă nouă.

Cred că are la bază acea stare de spirit, acea stare de înaltă conștiință națională, care, mai devreme sau mai târziu, se întinde până la periferiile organismului național.

Este o stare de lumină interioară. Aceea ce odinioară era zăcământ instinctiv al neamului, în aceste momente se reflectează în conștiințe, creând o stare de unanimă iluminată, întâlnită numai în marile experiențe religioase. Această stare, pe drept să ar putea numi o stare de ecumenicitate națională.

Un popor în întregimea lui ajunge la conștiința de sine, la conștiința rostului său și a destinului său în lume. (...)

În acest caz șeful nu mai este un „stăpân”, un „dictator” care face „ce vrea”, care conduce după „bunul plac”. El este expresia acelei stări de spirit nevăzute. Simbolul acestei stări de conștiință. El nu mai face „ce vrea”. El face „ce trebuie”. *Și este condus nu de interesele individuale, nici de cele colective, ci de interesele națiunii eterne* la a căror conștiință au ajuns popoarele. În cadrul acestor interese și numai în cadrul lor își află maximum de satisfacție normală și interesele personale și cele colective. (pg. 260 - 262)

PRIMELE ÎNCEPUTURI DE ORGANIZARE

"Orice mișcare, dacă voim să nu rămână un haos trebuie turnată în forme de organizare.

Întreg sistemul de organizare legionar se bazează pe ideea de „cuib”. Adică, un grup, variind între 3-13 oameni, sub comanda unui șef. La noi nu există „membri”, indivizi separați. Există numai cuib. Individul este încadrat în cuib. Organizația legionară nu este formată dintr-un număr de membri, ci dintr-un număr de cuiburi. Sistemul n-a variat prea mult în esența lui de la început și până astăzi. Totuși a avut și completări necesare, pentru că o organizație trebuie să țină seama de realitate. Este ca un copil care se dezvoltă neconitenit. Și trebuie neconitenit să i se ajusteze haina, în măsura dezvoltării.

Greșit procedează acei care, imaginându-și cum va trebui să fie organizația în faza ei ultimă de dezvoltare, îi croiesc de la început o haină, pe care ea nu o va putea bine întrebuița decât intru anumit stadiu de dezvoltare. După cum greșit procedează acei care fac o haină mică la început și nemaiținând seamă de dezvoltarea mișcării, o forțează să se chinuască în forme care nu mai corespund.

Nu voi insista prea mult aici asupra cuibului, deoarece am tratat pe larg problema în „Cărticica Șefului de Cuib”.

Ce m-a condus însă să aleg acest sistem?

În primul rând, nevoia. (...)

În momentul înființării Legiunii nu există nici un curenț popular pentru noi. Ci numai oameni răzleți, izolați, răspândiți prin sate și orașe.

Eu nu puteam să încep cu înființare de comitete județene. Pentru că nu aveam oameni. Nici nu puteam lua un om să-l pun șeful unui județ. Dacă el nu are decât putere de a fi șeful numai al unui sătșor, va fi incapabil să organizeze un județ.

Şeful unei mișcări trebuie să țină seama cu cea mai mare strictețe de realitate. Or, singura mea realitate era „omul singur”. Un biet țăran sărac care plângă într-un sat, un nenorocit muncitor bolnav, un intelectual dezrădăcinat.

Și atunci, fiecăruia dintre aceștia i-am dat posibilitatea de a aduna în jurul lui un grup, după puteri, al cărui șef devinea. Cuibul cu șeful lui.

Nu-l numeam eu șef de cuib. Puterile lui îl numeau, îl ridicau: *nu devinea șef dacă „voiam” eu, ci dacă el putea aduna, convinge și conduce un grup.* Cu timpul am ajuns, spre deosebire de celelalte organizații (nude adesea se fac șefi pe baza cadourilor) să am un șir de mici comandanți, nu „făcuți”, ci „născuți”, zăcând în ei calități de conducător. De aceea, un șef de cuib legionar este o realitate pe care te poți sprăji. Rețeașa acestor șefi de cuib formează scheletul întregii Mișcări Legionare. Stălpul organizației legionare este șeful de cuib. Când se înmulțesc aceste cuiburi se grupează sub comandă: pe comune, plăși, județe, provincii.

Cum mi-am făcut pe celalalt șef? Nu am numit: șeful satului, plășii, județului. Le-am spus:

— Cuceriți, organizați. Și căt veți putea organiza, peste atât se va întinde șefia voastră.

Eu în conștiințăm în situațile în care puterea, calitățile și aptitudinile lor îi ridicau. (pg. 262 - 263)

(continuare în numărul viitor)

ÎN 1919, ÎN BUDAPESTA LUI BELLA KHUN

Am mai avut ocazia să scriu că, la 17 ani de la dispariția cenzurii, din păcate, istoricii noștri nu abordează temele considerate "tabu" în perioada comunistă.

Exceptând paginile prestigiosului și onestului istoric și cercetător Gheorghe Buzatu și cartea colectivă coordonată de acesta, "O radiografie a dreptei românești", nu s-a scris încă o istorie veridică a Mișcării Legionare; în schimb, au făcut-o cu succes cățiva cercetători străini!

O lucrare despre România în cel de-al doilea război mondial, pe frontul de răsărit, a realizat-o - însă în exil, acum cinci decenii - gen. Platon Chirnoagă. Despre calvarul prizonierilor români în U.R.S.S., despre zecile sau chiar sutele de cimitire și monumente aflate (și distruse) în Ucraina, Rusia și Basarabia, despre prăbușirea frontului de la Iași - Cetatea Albă în aug. 1944 a scris un istoric german, Klaus Schonherr, în cartea "Luptele Wehrmachtului în România - 1944".

Despre luptele dintre Armata Română și armata ungură bolșevizată din 1919 s-a scris o singură lucrare, apărută acum șapte decenii, sub semnătura reputatului istoric Gh. Brătianu, mort în închisoarea de la Sighet, în 1953, și care nu a fost reeditată nici până în prezent.

Săptămâna trecută, doi tineri, din Pitești și din București, ne-au solicitat să scriem un articol despre ce s-a întâmplat în țara vecină, Ungaria, la numai cinci luni de la încheierea primului război mondial. Dăm curs solicitării tinerilor, cu regretul de a nu avea posibilitatea, din lipsa spațiului, de a face o prezentare mai amplă:

Nu este nici un secret că guvernul sovietic de la Moscova a susținut fățu, atât material cât și moral regimul comunist proaspăt instaurat în martie 1919 la Budapesta, sub conducerea lui Christian Bella Khun.

După câteva succese militare împotriva statului nou format, Cehoslovacia, și după înăbușirea contrarevoluției încercată în capitala Ungariei, moralul trupelor roșii maghiare a devenit tot mai ridicat, ceea ce le-a determinat pe acestea să devină din ce în ce mai agresive față de România. Guvernul comunist, pentru a-și asigura consolidarea și mărirea preșigilului în afară, avea nevoie de succese militare contra României.

Nu mai puțin de opt divizii, însumând peste 100.000 de combatanți, înzestrate cu un bun material de infanterie, cuprinzând și un număr suficient de unități de artillerie grea (cca. 90 de baterii, cu un total de 327 guri de foc), au fost amplasate pe noua linie de demarcare dintre România și Ungaria (graniță ce va fi ratificată, ulterior, prin Tratatul de la Trianon). În dimineața zilei de 20 iulie 1919, UNGURII încep ofensiva și, datorită forțelor superioare, reușesc să înainteze, ocupând câteva localități, în ciuda apărării îndărjite a trupelor române.

Succesul atacatorilor a fost însă de scurtă durată. Chiar în ziua următoare, 21 iulie, Armata Română a pornit un contraatac devastator.

Sub conducerea gen. TRAIAN MOȘOIU, în numai 4 zile de la începerea ostilităților, trupele române au reușit să-și asigure succesul final.

Cele mai aprige lupte s-au dat la Szolnok, unde armata română a capturat mii de prizonieri și o mare cantitate de armament. A fost începutul dezastrelui pentru armata roșie maghiară, dar și o lovitură dată ideologiei leniniste care plănuise declanșarea revoluției bolșevice europene din Budapesta (erau vizate fările învinse în urma primului război mondial, Germania și Austro-Ungaria, speculându-se mizeria maselor, în paralel aveau loc agitații sociale în Germania, sub conducerea lui Karl Liebnecht și Rosa Luxemburg).

Sunt ocupate, apoi, orașele Miskolc, Czegled și Abony, în urma luptelor desfășurate în 3 aug. 1919. Au fost luăți prizonieri 1.000 de ofițeri și 30.000 de soldați, diviziile 3, 5 și 6 maghiare fiind, practic, desființate. Este capturată o enormă cantitate de material pentru artillerie și infanterie. În această bătălie decisivă, ungurii, zdorbiți material și moral, nu mai sunt capabili să opună nici cea mai mică rezistență. Un fapt mai puțin cunoscut este că gen. ION ANTONESCU, pe atunci căpitan, a participat și el la lupte.

În ziua de 4 aug. 1919, la orele 16, deci după numai două săptămâni de la declanșarea ostilităților, trupele române ajung la porțile Budapesta. Aici, în urma somatiilor gen. MĂRDĂRESCU, comandantul trupelor române din Transilvania, se prezintă în fața lui o delegație din partea noului guvern maghiar, pentru a preda orașul. Trupele române intră triufulor în Budapesta. Pe artera principală, str. Andrásy, în fața gen. Mărdărescu, începe defilarea Armatei Române, având în frunte Divizia 1 Vânători.

Populația Budapestei a primit cu satisfacție și chiar cu entuziasm intrarea în oraș a trupelor române: viața reîntrăse în normal, iar teroarea roșie a regimului lui Bella Khun se spulberase.

(Inspirându-se din ideologia cruzimii complete instaurate în toată Rusia de către adeptii lui Lenin și Troțki, căpetenile comuniști maghiare, odată ajunse și ele la putere în martie 1919, imitaseră la maximum metodele de

guvernare aplicate deja asupra populației ruse, aplicând teroarea "revoluționară". În toată Ungaria apăruse așa-zisa "luptă de clasă", ceea ce dusese la **fel de fel de fapte abominabile**: de la fururi și tălhării comise ziua în amiază mare, până la sechestrări de persoane și execuții fără judecată a persoanelor potrivnice noii revoluții roșii. **Ghilotina robespiereană** din timpul Revoluției franceze din 1789 fusese înlocuită cu glonțul și spânzurătoarea. Aceste întâmplări macabre aveau loc și la sate, nu numai în capitala țării, unde se legănau în frângăii trupurile țărănilor instăriți și ale preoților. Ateismul luase locul religiei, iar Rusia bolșevică era cel mai bun prieten și aliat al Ungariei. Însă cel mai puternic flagel cu care se confrunta republica bolșevică a lui Bella Khun era foamea cumplită.)

Populația maghiară, deci, a primit trupele române, în multe localități, ca pe adevărați eliberatori, oferindu-le tradițional pâine și sare. Nu au lipsit nici florile aruncate în calea Armatei Române.

Chiar din primele zile ale ocupării Budapestei s-au împărtit alimente familiilor sărace și porții de mâncare de la bucătăriile de campanie românești copiilor și persoanelor vârstnice. Banditismul nocturn a fost eradicat complet prin prezența patrulelor românești pe străzile orașului.

Pe zidurile caselor din Budapesta s-au lipit afișe, în limba maghiară, specificând faptul că:

"Roului Armatei Române de ocupare temporară nu este de a aduce și de a menține la cărma statului ungar un guvern impus de către România; cei aleși trebuie să poarte girul și opțiunea populației autohtone. Armata Română va contribui căi mai mult la ameliorarea stării economice a poporului ungar, comandamentul militar luând cele mai energice măsuri pentru ca, în cea mai scurtă vreme, alimentarea orașului să devină normală. Comandamentul militar român va pune la dispoziția populației maghiare 70.000 de rățui de pâine, zilnic, a către 400 g fiecare."

Armatei Române, care a întreprins acțiunea militară în urma provocării armatei inamice de pe Tisa, îl este străin orice spirit de răzbunare. Ea dorește să vadă înfăptuită liniștea în Ungaria și

pașnică dezvoltare a statului ungar, pe căile ce le va alege însuși poporul. Ocupația provizorie a armatei române nu va împiedica viața politică să se manifeste în conformitate cu ordonanțele sale și în cadrul liniștii." Comentariile pe marginea conținutului acestor proclamații sunt de prisos, reținându-se caracterul pașnic al ocupării române și îmbunătățirea substanțială a aprovizionării populației și a instalării liniștii.

Nu trebuie omis nici faptul că regele Ferdinand și regina Maria, în toul luptelor crâncene, au fost personal pe front, trecând podul peste Tisa. Majestățile lor au decorat cu ordinul

"Mihai Viteazul", la sfârșitul campaniei, 15 ofițeri inferiori și superiori, printre care generalii Gh. Mărdărescu, Clemente Davidoglu, Mihail Obogeanu, Aristide Lecca, și s-au interesat permanent de împărtirea gratuită de alimente aduse din România (carne, cartofi, fructe), populației maghiare.

Terminându-și misiunea de stăviliere a anarhiei bolșevice din Ungaria, Armata Română a început retragerea în țară pe data de 17 nov. 1919. Ocupația Budapestei s-a făcut, deci, în perioada 4 aug. - 17 nov. 1919, adică 3 luni și jumătate, timp în care, spre onoarea Armatei Române, nu a fost semnalată cauză de răzbunare; români au mulțumit populației maghiare, în final, pentru atitudinea ei benevolă și de cooperare.

Cuvinte elogioase despre biruința armatei române la Budapesta au avut mai toate personalitățile vremii. Cătăm doar câteva: mareșalul Constantin Prezan, mareșalul Alexandru Averescu, Nicolae Iorga, Octavian Goga, gen. Mărdărescu, gen. Văitoianu, Tache Ionescu, gen. Rășcanu, Al. Vaida-Voievod, colonelul D. Boyle (canadian).

Gen. Tăușan spunea: "Ocuparea Budapestei de către oștirea noastră, care a trecut de la moarte la viață prin un adevărat miracol și care a cunoscut treptele învingătorului, dar niciodată lașitatea descurajării, este epilogul unei mari epopei și al unei splendide poeme eroice care începe cu Mărășești și se sfârșește cu apoteoza drapelului românesc fălfâind pe cetatea-capitală a Ungariei învinse." În ministerul Muncii de atunci, Trancu Ion: "Avântul cu care trupele române au intrat în Budapesta ne-a amintit de eroismul cu care armata noastră a luptat

la Mărăști, Mărășești și Oltuz, ne-a anunțat rolul pe care întregul popor românesc îl va avea în fața mișcărilor anarhice care amenință nu numai temeliile statului nostru ci chiar ale Europei. Pomiți să strivească teroarea roșie din capitala Ungariei, eroii noștri luptau pentru liniștea din țară. Dacă am fi fost înconjurați de o mare bolșevică, România ar fi fost o insulă de ordine."

În timpul ocupării române, capitala Ungariei a fost vizitată de căteva delegații occidentale, printre care cea engleză și cea franceză (aceasta din urmă condusă de eroul recentelor bătălii de pe râul Marne, gen. Philippe Petain), care au admirat ordinea instaurată în Budapesta cu ajutorul băionetelor românești.

Acțiunea română de la Budapesta este și astăzi apreciată ca fiind de importanță majoră în stăvilierea expansionismului comunist.

Dar ce s-a ales de conducătorul comunista Christian Bella Khun?

A fugit în același an în Rusia comunistă, pentru ca 18 ani mai târziu, în 1937, să fie impușcat din ordinul lui Stalin, ca "trădător! Tragic, dar meritat destin."

Emilian Georgescu

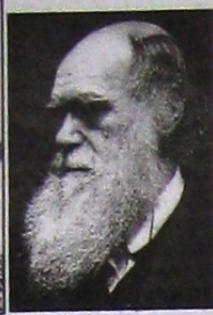
Spiritualitate românească

EROAREA DARWINISTĂ (II)

(continuare din numărul trecut)

MOTTO: "Gândește-te că Hristos s-a născut din om,
din Maica Domnului!
Adică strămoșul lui Hristos a fost maimuță?!
Ce blasfemie!
Și nu-și dau seama că spun blasfemii."

Părintele Paisie Aghioritul

EVOLUȚIA LA MICROORGANISME

In față constatării că în zilele noastre nu vedem specii de plante sau de animale care să se transforme din unele în altele, evoluționiștii aduc argumentul că evoluția are loc treptat, într-un număr mare de generații și de aceea nu poate fi perceptuată în mod normal. Numai că acest argument nu poate fi invocat în cazul microorganismelor, deoarece acestea au o durată foarte mică a ciclului de reproducție (în unele cazuri chiar 20 de minute) și, de aceea, un număr mare de generații poate fi obținut într-un timp relativ scurt. Astfel, într-o zi putem obține 72 de generații, într-o lună 2160 de generații, într-un an 26 000 de generații, iar în 100 de ani 2,6 milioane de generații.

In cei peste 100 de ani de când se fac studii sistematice în domeniul microbiologiei, deși numărul generațiilor care s-au succedat este astronomic, speciile s-au "încăpățanat" să rămână aceleași și chiar s-a observat că tulpinile cu caracter mai deosebite (cum ar fi tulpinile înalt producătoare ale unui anumit metabolit), obținute prin selecție artificială, după un număr de generații "se sălbăticesc", adică revin la tipul inițial.

Mai mult, tratatele de medicină scrise cu mii de ani în urmă descriu aceleași boli infecțioase ca și în zilele noastre, ceea ce ne duce cu gândul la faptul că și atunci existau aceleași specii de microbii.

În ciuda teoriilor evoluționiste, speciile de microorganisme sunt deosebit de stabile. (...)

FINALITATEA

Un argument puternic împotriva evoluționismului îl constituie cel al finalității.

La toate organismele vîi se observă că fiecare parte a organismului (de la formațiunile subcelulare, la țesuturi și organe) a fost astfel concepută încât să poată îndeplini o funcție bine definită în cadrul ansamblului organismului și, mai mult, are exact structura care îi permite să își îndeplinească funcția cât mai bine.

La un nivel mai mare se poate observa că inclusiv între speciile diferite de plante și animale care ocupă un anumit teritoriu există un echilibru, o armonie, fiecare din specii contribuind direct sau indirect la menținerea vieții celorlalte.

Observațiile menționate ne conduc la ideea că aceste sisteme au fost proiectate special pentru a îndeplini funcția pe care o are fiecare în parte, ceea ce exclude apariția lor sub acțiunea unor forțe întâmplătoare. Acest argument a fost scos în evidență mai ales de savantul român Nicolae Paulescu (descoperitorul insulinei).

Împotriva acestui argument, evoluționiștii au ripostat cu două contra-argumente: organele rudimentare și organele atavice. Să le analizăm pe rând.

a) Organele rudimentare. Acestea sunt organe care apar în faza embrionară sau în faza de creștere a organismului, iar la maturitate dispar sau degenerăză (cum ar fi *timusul și epifiza*). De aici evoluționiștii au tras concluzia că aceste organe ar fi nefolositoare și existența lor nu ar putea fi explicată decât dacă presupunem că acestea ar fi niște rămașe din stadiile anterioare ale evoluției speciei respective. La o analiză mai atentă se constată totuși că aceste organe sunt nefolositoare numai în faza adulță, pe când în timpul creșterii au

un rol important în organism, iar faptul că apar numai atunci când este nevoie de ele îar apoi dispar, nu face decât să confirme existența finalității și să contrazică teoria evoluționistă, deoarece, dacă aceste organe ar fi rămase de la specii anterioare atunci nu ar dispărea la maturitate.

b) Organele atavice. Spre deosebire de organele rudimentare care există la toți indivizii, organele atavice apar numai uneori, constituind niște *anomalii sau monstruozi*. Din faptul că unele din aceste malformații există la om, de exemplu, prezintă asemănări cu structuri sau organe existente la unele animale, evoluționii trag concluzia că omul descinde din animalele respective și că, dată fiind inutilitatea acestor organe la om, ele ar fi și o probă împotriva finalității. Ei "uită" însă să precizeze că între malformații există și foarte multe care nu prezintă nici o asemănare cu vreă structură existentă la animale. În plus, dintr-o asemănare exterioară a unor organe sau țesuturi, nu rezultă în mod logic faptul că omul ar descinde din animalul respectiv (cu atât mai mult cu cât unele malformații se asemănă cu animale pe care nici evoluționii nu le consideră strămoși ai omului). În ceea ce privește finalitatea, organele atavice nu dovedesc nimic, deoarece reprezintă stări patologice.

Unii evoluționiști, dată fiind evidența faptului că toate viețuitoarele posedă exact acele organe care le sunt necesare în mediul în care trăiesc, acceptă într-o oarecare măsură ideea de finalitate, numai că "pun carul înaintea boilor" afirmando că "funcția creează organul". Dar această afirmație nu este nici logică (cum ar putea exista de exemplu, funcția vederii înainte de apariția ochilor?) și vine în contradicție cu observațiile experimentale care arată că în timpul dezvoltării unui organism, organele încep să se formeze cu mult înainte de a îndeplini vreă funcție (de exemplu, copilul nou născut are deja picioare, dar abia mai târziu învăță să meargă). Așadar nu funcția creează organul, ci organul a fost proiectat pentru a îndeplini o anumită funcție, proiectul anticipând funcția care urmează să fie îndeplinită.

FOSILELE

Unul din argumentele invocate cel mai des de evoluționiști în favoarea teoriei lor este cel al fosilelor. De la început trebuie să precizăm, însă, că paleontologia (disciplina care se ocupă cu studiul fosilelor) detine tristul record de a fi ramura științei care a înregistrat cel mai mare număr de falsuri, ceea ce aruncă o umbră de îndoială asupra argumentelor de acest fel.

Vom încerca totuși să analizăm acele date a căror falsitate nu a fost încă dovedită. (...)

Există totuși o fosilă care a făcut săurgă multă cernevală și despre care evoluționii afirmă că le-ar confirma teoria. Fosila constă dintr-un fragment de rocă sedimentară în care se află imprimată urma unui animal care seamănă cu o reptilă dar, în același timp, are aripi cu pene ca de pasăre. Fosila a fost numită *Archaeopteryx*. Presupunând că fosila este autentică (deși există și voci care contestă acest lucru) să vedem ce dovedește ea. De la început trebuie să precizăm că în toate sursele bibliografice pe care le-am studiat am găsit descriși un singur exemplar fosil al acestui viețuitor, iar un exemplar izolat nu este o specie (vedem și astăzi născându-se creațuri monstruoase care prezintă caractere diferite față de specia din care descind, dar acestea nu ajung să constituie o specie, întrucât în puținele cazuri în care sunt viabile, ele sunt izolate reproductiv tocmai datorită monstruozițălor lor), deci ar trebui să avem un număr mai mare de fosile pentru a putea afirma că am descoperit o specie nouă. Presupunând

totuși că a existat această specie, ea nu este o verigă intermediară între două specii, ci numai o specie care nu poate fi încadrată în nici una din categoriile

cunoscute de noi (reptile, păsări etc.). Acest lucru nu ar constitui o nouăitate, întrucât chiar și în zilele noastre există asemenea specii (cel mai cunoscut exemplu este *ornitorincul*) ceea ce dovedește numai faptul că natura este, totuși, mai complexă decât categoriile taxonomice stabilite de mintea omenească a biologilor. (...)

Apoi, toate metodele de datare se bazează în mod esențial pe ipoteze care nu pot fi verificate, unele dintre ele fiind chiar neplauzibile. De exemplu, în cazul datării cu C14 se presupune că, în perioada din care datează proba analizată, concentrația acestui izotop în atmosferă era identică cu cea de azi, iar în metoda bazată pe adâncimea straturilor se presupune că aceste straturi au fost depuse în mod uniform în timp, ambele afirmații fiind greu de crezut în cazul unor perioade de timp mai îndelungate. (...)

EMBRIOLOGIA ȘI ANATOMIA COMPARATĂ

Un alt argument invocat de evoluționiști este cel al embriogenezei. Zoologul german E. Haeckel afirma că în primele stadii de dezvoltare toti embrionii de vertebrate se asemănă puternic între ei, indiferent de clasa din care fac parte, și numai ulterior apar caracterele distinctive. (...)

În realitate, asemănările nu depășesc faza primelor diviziuni când orice embrion animal (vertebrat sau nu) are forma unei grămezi de celule nediferențiate, chiar și în această fază asemănările fiind pur exterioare întrucât din punct de vedere genetic organismele sunt bine individualizate. Așadar, "legea biogenetică fundamentală" nu a fost demonstrată, fiind de fapt rodul imaginării creatorului ei.

Chiar dacă am considera că există aceste asemănări (există într-adevăr unele asemănări de formă, dar numai la nivelul unor organe omoloage, nu la nivelul întregului organism), acest fapt nu ar demonstra în nici un fel descendența speciilor unele din altele, ci numai faptul că acestea au fost create după planuri asemănătoare. (...)

SISTEMATICA ȘI BIOGEOGRAFIA

Evoluționii mai susțin că grupele de plante și animale pot fi dispuse sub forma unui arbore genealogic, ceea ce ar confirma teoria lor. Numai că aceste categorii taxonomice sunt în mare măsură opera biologilor, fapt dovedit de numeroase cazuri în care una și aceeași specie a fost încadrată în genuri diferite de către autori diferiți, precum și de existența unor specii de plante și animale care refuză să fie încadrăte în astfel de categorii (în general biologii "rezolvă" această problemă inventând o nouă categorie care să cuprindă doar specia "rebelă"), iar gruparea lor în formă de arbore genealogic este absolut arbitrară și artificială, atât timp cât nu avem nici o dovedire a descendenței lor unele din altele. De aici vedem că nu se poate dovedi evoluția pe această cale căci numai dacă am reușit să demonstrești pe o altă cale că speciile evoluează unele din altele am avea dreptul să trasăm un arbore genealogic al speciilor.

"DOVEZI DIRECTE" ALE EVOLUȚIEI

In ceea ce privește teoria conform căreia evoluția se realizează prin acumularea treptată de mutații mici, nici aceasta nu a fost confirmată, speciile de organisme vîi posedând o uimitoare stabilitate și având chiar capacitatea ca pe parcursul generațiilor să înălăture mutațiile apărute, fie prin mecanismele celulare de reparare a erorilor, fie prin comportamentul de izolare reproductive a mutanților.

Un caz interesant de argument invocat în sprijinul teoriei evoluției speciilor este cel al speciei de fluturi "Biston betularia". La acest fluture există două tipuri de populații: unul de culoare deschisă, altul de culoare închisă. La începutul sec. XIX predominau fluturi de culoare deschisă. Treptat, odată cu schimbarea condițiilor de mediu datorită industrializării, s-a ajuns la situația de azi, când fluturi de culoare închisă au devenit predominantă. În acest caz, "evoluția" nu a constat nici măcar în apariția unei rase noi, ci numai în modificarea raportului numeric dintre două populații care existau deja (cea de culoare mai deschisă, cea mai închisă), ceea ce nu poate fi considerat în nici un caz ca un proces de evoluție.

ORIGINEA OMULUI

Analiza genomului mitocondrial uman a scos în evidență faptul că toți oamenii din lume descind dintr-un unic strămoș comun de sex feminin, pe care chiar și evoluționistii îl numesc "EVA mitocondrială".

Conform estimărilor geneticienilor, această Eva ar fi trăit cu cel mult 200 000 de ani în urmă (unii autori indică cifre chiar mai mici). Vedem deja că

CONCLUZII FINALE

Nu există "dovezi ale biogeografiei". Se prezintă dispariția unei specii (dintr-un areal), nu apariția ei.

Nu există "dovezi ale sistematicii". "Arborele geneologic" este un simplu desen realizat de unii biologi atei, pornind tocmai de la ipoteza evoluționistă. Se constată eroarea de logică justificare în cerc vicios. Pe baza ipotezei evoluționiste se construiește un desen care se aduce apoi ca "dovadă" în sprijinul ipotezei evoluționiste.

Nu există "dovezi ale anatomiciei comparate" în sprijinul evoluției. Dacă descendenta implică omologia organelor, omologia nu implică descendenta. În plus, evoluționismul nu poate răspunde la întrebarea: De ce există organe cu aceeași funcție la specii între care nu există legătura filo genetică? Aici este mai normal să gândim că funcția a fost prevăzută de același Creator și a fost realizată prin metode diferite.

Nu există "dovezi ale embriologiei" în favoarea evoluționismului. Asemănarea superficială și trecătoare a unor embrioni nu implică descendenta lor. Este normal să existe unele asemănări între embrioni, în stadiile inițiale, până la apariția unor caractere de deosebire. Așa numita "lege biogenetică fundamentală" formulată de Haeckel în 1866 este astăzi abandonată chiar și de evoluționisti.

Nu există "dovezi directe ale evoluției". Exemplul lepidopterului Biston betularia arată o modificare a procentajului de indivizi, nu o evoluție. La început se întâlnesc exemplare albe și negre; apoi exemplarele negre au devenit mai numeroase, dar nu au "evoluat" din cele albe, fiindcă existau și mai înainte, împreună cu cele albe.

Nu se poate susține evoluționismul prin "dovezi ale paleontologiei". Faptul că există "fosile vîi", nemodificate din timpuri vechi, este mai curând un argument împotriva ideii de evoluție, nu în favoarea ei.

De asemenea, se confundă adaptarea la mediu cu "evoluția". Adaptarea există, dar nu depășește cadrul speciei. Manualele prezintă exemple de adaptare, nu de evoluție. Până în prezent nu se cunoaște un caz concret de evoluție naturală.

faptele nu concordă cu ideea unei populații întregi de maimuțe care s-ar fi transformat în oameni, iar din punct de vedere cronologic, teoria evoluției pe parcursul mai multor milioane de ani se dovedește a fi falsă.

O altă problemă care se ridică este cea a numărului de cromozomi. Acest număr, care este o caracteristică de specie, este întotdeauna întreg, iar la mamifere, care sunt animale cu reproducție sexuală, numărul cromozomilor este par.

Determinările arată că toate speciile de maimuțe au 48 de cromozomi, în timp ce omul are numai 46.

Prima observație care se impune este aceea că, datorită acestei discontinuități, nu putea avea loc o evoluție continuă de la maimuță la om, deoarece nu poate exista nici o specie de mamifer cu 46,5 cromozomi (sau alt număr neîntreg) și nici măcar cu 47 de cromozomi. Așadar nu are nici un rost să căutăm ipotetice verigi intermediare între om și maimuță.

Există și unii autori care, încercând să salveze ideea evoluționistă, susțin că transformarea maimuței în om s-ar fi făcut brusc, prin contopirea unor cromozomi ai maimuței. Ei "uîtă", însă, că la mamifere nu este posibilă apariția unui individ viabil și fertil, care să prezinte o mutație atât de radicală.

Am întâlnit chiar și autori evoluționisti care, în una și aceeași carte, atunci când vorbesc despre fosile susțin că transformarea maimuței în om s-ar fi petrecut lent, în milioane de ani, iar atunci când vorbesc despre cromozomi susțin că această transformare ar fi avut loc brusc. Consider că nu

merită să mai risipesc cerneala pentru a comenta o asemenea atitudine "științifică".

Să presupunem totuși că, print-o minune, o maimuță cu 48 de cromozomi ar fi dat naștere unui om cu 46 de cromozomi sau măcar unui semi-om cu 47 de cromozomi. Întrebarea care se pune este următoarea: cu cine s-ar fi putut acesta împerechea pentru a da naștere la urmași? Cu o maimuță în nici un caz, deoarece numărul diferit de cromozomi i-ar face incompatibili.

Rezultă așadar că ar fi necesară o nouă minune și anume ca aproximativ în același timp și în același loc să apară un alt individ de sex opus, care să prezinte exact aceeași mutație. Deja suntem nevoiți să împingem șirul minunilor cam departe!

Dar lucrurile nu se opresc aici: deoarece evoluționistii susțin că toate speciile de viețuitoare ar fi evoluat unele din altele și dată fiind marea diversitate a lumii vîi, ar trebui ca asemenea "minuni" să fie destul de frecvente. Numai că, în ciuda timpului destul de îndelungat de când se fac observații sistematice în acest domeniu, până acum nu s-a descopert nici un caz de genul acesta. În aceste condiții credem că ar fi mai înțelept să renunțăm la teoria evoluționistă.

"ERORI" DE LOGICĂ

Manualele de biologie conțin erori grave de logică, inadvertențe, precum și falsuri științifice; acestea nu sunt întâmplătoare și dovedesc atât incompetența autorilor acestor manuale, cât și reaua lor credință, continuând descreștinarea copiilor.

realizează două tablouri pe același suport și cu aceleași vopsele, nu vom spune că tablourile provin unul din altul.

Nici diversitatea lumii vîi nu este o dovadă a evoluției. Ea poate fi explicată prin existența Creatorului. Marea diversitate a tablourilor unui pictor nu arată că s-ar transforma un tablou în altul. O sursă a diversității viețuitoarelor este și variabilitatea, dar ea nu depășește limitele speciei. Nu s-a observat transformarea unei specii în alta.

Așa zisele "organe rudimentare" nu dovedesc evoluția. Unii atei le consideră organe fără funcție. Mult timp s-a crezut că apendicele vermiciform este un astfel de organ. Astăzi cunoaștem însă că el este un organ limfoid cu funcție imunitară. Din faptul că un om nu cunoaște funcția unei structuri anatomici nu rezultă că acea structură este lipsită de funcții.

Se afirmă că "evoluția se produce pe baza selecției variațiilor mici". Dar selecția elimină din "competiție" indivizii cu performanțe slabe într-un mediu dat; nu produce specii noi. Ea explică dispariția unor indivizi sau dispariția unor specii, nu apariția lor.

Cercetările arată că cele mai multe mutații sunt dăunătoare, unele chiar incompatibile cu viață; urmează mutațiile indiferente, dar ele nu aduc un progres, o evoluție. Chiar evoluționistii recunosc faptul că "cele mai multe mutații sunt dăunătoare speciei", iar "apariția unei mutații utile nu reprezintă în sine un fenomen evolutiv".

Selecția artificială nu este o dovadă a evoluției, deoarece se realizează prin intervenția omului.

Mai demult, biologii atei spuneau că "funcția creează organul". Este aici o eroare de logică, deoarece funcția nu poate exista înaintea organului. Astăzi, chiar evoluționistii au renunțat la această ipoteză.

Asemănările dintre oameni și maimuțe nu sunt dovezi în sprijinul evoluției. De exemplu, Pongidele au aceleași circumvoluțuni cerebrale ca și la om, au aceleași grupe sanguine, se deplasează în poziție bipedă și nu au coadă. Dar și evoluționistii sunt nevoiți să recunoască faptul că, "deși apropiate de om prin structura lor anatomică, pongidele nu pot fi strămoșii omului", deoarece există și multe deosebiri ale craniului și ale scheletului feței. Să atunci biologii atei încercă să explice "evoluția" prin modificări climatice. Se scrie că "specia hominidelor a pierdut haina de blană". Dar dacă se afirmă răcirea climei, de ce s-a pierdut haina de blană tocmai atunci când a venit frigul?

Iar dacă se afirmă încălzirea climei, de ce nu și-au pierdut haina de blană maimuțele și celelalte mamifere?

Din cele expuse până acum, vedem că evoluționismul este departe de a fi o teorie cu adevarătă științifică, fiind de fapt o colecție de falsuri și ipoteze nedemonstrate.

În plus, există numeroase aspecte asupra căror nici măcar evoluționistii între ei nu se înțeleg, teoria unui autor fiind contrazisă de cea a altuia.

Practic, majoritatea biologilor sunt conștienți de lipsurile evoluționismului, sau cel puțin de o parte din ele, singurul motiv pentru care mai este încă menținut fiind refuzul adeptilor lui de a accepta existența lui Dumnezeu.

Însă știința nu numai că nu a demonstrat niciodată inexistența Divinității, ci chiar mulți mari savanți, din toate veacurile și din toate domeniile, cum ar fi Pascal, Newton, W. Thomson (Lord Kelvin), Cauchy, N. Bohr, Schrödinger, Laplace, Maxwell, Marconi, Descartes, Euler, Lavoisier, Berzelius, Pasteur, Faraday și mulți alții, și-au mărturisit credința în Dumnezeu.

(Extrase din "Ortodoxia și eroarea evoluționistă" de matematician Ion Vlăduță și biofizician Firmilian Gherasim)

Pagini realizate de Cuibul "Aurel Jonescu"

In memoriam

În decembrie 2002 a trecut ÎN VEŞNICIE dr. ing. legionar DUILIU SFINȚESCU din Franța (Paris) (1909 – 2002), o somităte pe plan mondial în domeniul construcțiilor, membru al secretariului Căpitanului și responsabilul cu condica de grade a Căpitanului, membru al Consiliului de Conducere a Mișcării din exil, membru al SENATULUI LEGIONAR din țară, autorul cărților legionare "Din luptele tineretului român 1927 – 1939" (Buc., 1993) și "Răspuns dat tinerilor care doresc tot adevărul despre Mișcarea Legionară" (Buc., 1996).

Apoi i-au urmat, la scurte intervale, alți vechi legionari și camarazi îndrăgiți, MEMBRI AI SENATULUI LEGIONAR:

- Dr. comandant legionar de origine aromână IONEL ZEANA din București (1912 – 2003), ultimul comandant legionar din vremea Căpitanului, cel care a reînființat Senatul Legionar în țară, și primul șef al Senatului, medic, poet și pictor, deținut politic 16 ani, antisimist notoriu (care însă a încercat mereu să-i readucă pe simiști pe linia Căpitanului), autor al volumelor de versuri "Golgota românească" și "Florilegiu" și al romanului istoric "Vulturii Pindului"

- Avocat și instructor legionar NAE TUDORICĂ din Roman, jud. Neamț (1914 – 2003), șeful jud. Roman și al taberei de muncă de la Averești (Neamț), supraviețuitor al masacrului elitei legionare din lagărul de la Vaslui, din sept. 1939, autorul cărții de memorii legionare în 4 volume "Mărturisiri în duhul

adevărului" (Bacău, 2001), antisimist activ și notoriu încă din 1940

- Avocat legionar NICOLAE COTERBIC din București (1913 – 2004), membru al Oficiului Juridic al Mișcării din timpul Căpitanului, veteran de război, un luptător pe linia Căpitanului de la început până la sfârșit, renumit pentru seriozitatea și amabilitatea

- Preot legionar DUMITRU POPA din Germania (Freiburg) (1913 – 2004), șinginer și fost ofițer în batalioanele Vânătorilor de munte, plecat în exil în ian. 1941, parohul Comunității Românești din sudul Germaniei și administrator al Bibliotecii Române din Freiburg și al Căminului Moța - Marin

- Ing. legionar AUREL IONESCU din Germania (Idstein) (1912 – 2005), legionar în Corpul studențesc Legionar de sub conducerea comandantului legionar martir Victor

Dragomirescu, refugiat din țară după evenimentele din ian. 1941, fost simist revenit pe linia Căpitanului, extraordinar de generosul nostru protector financiar

- Agricultor legionar de origine aromână GHEORGHE TACHE din Constanța (1905 – 2005), antisimist notoriu încă de la început, luptător în rezistența armată împotriva comunismului din Munții Babadagului, deținut politic 16 ani

- Generalul în rezervă CONSTANTIN LĂTEA din București (2005), simpatizant legionar, veteran de război, luptător în rezistența anticomunistă din 1946 – 1948, deținut politic 16 ani, luptător după 1989 pentru obținerea drepturilor politice ale legionarilor.

TUTUROR le-am dedicat în paginile noastre, de-a lungul timpului, articole *in memoriam*, iar în acest număr îndeplinim din nou tristul ceremonial de evocare pentru:

† Avocat și instructor legionar IOAN NELU RUSU (1911 – 2007) † al doilea șef al Senatului Legionar reînființat în țară după 1989

Născut înaintea primului război mondial, chiar în prima zi a Crăciunului anului 1911, în comuna transilvăneană Bârlea, regretatul și iubitul nostru camarad și sfetnic Nelu Rusu a intrat în Mișcarea Legionară încă din 1932, din vremea studenției, participând la toate bătăliile acesteia.

Echilibrul, modestia dărzenia și loialitatea sa, specifice țăraniului legat de glia strămoșească, s-au îmbinat în chip fericit cu avântul și generozitatea tineretii, iar Căpitanul personal i-a apreciat meritele, avansându-l la gradul de **instructor legionar**.

În timpul colaborării legionarilor la guvernare (sept. 1940 – ian. 1941), nu a deținut nici o funcție, nici în cadrul statului, nici al Mișcării, astfel încât nu a fost deținut politic sub regimul gen. Antonescu și a putut participa ca luptător activ (cu gradul de sublocotenent) pe frontul de Est, pentru recuperarea Basarabiei.

După încheierea războiului a participat la reorganizarea mișcării de rezistență anticomunistă din 1946, fiind arestat în noaptea de 14/15 mai 1948, alături de alți 10.000 de legionari din toată țara, și a făcut 16 ani de închisoare la Aiud, alături de multe notabilități legionare: Radu Mironovici, Radu Gyr, Ion Dumitrescu-Borșa, Ion Victor Vojen, Ilie Iambrescu ș.a., fără a se dezice o clipă de crezul său legionar.

Ca altă sute de legionari din țară, care n-au avut posibilitatea unei clarificări, așa cum au avut cei plecați în exil, din cauza lipsei de libertate din timpul regimului comunist, Nelu Rusu a fost un adept loial al lui Horia Sima, amăgile de cuvintele frumoase și mincinoase ale acestuia; în marea sa curățenie sufletească nu putea concepe ca un comandant legionar, ardelean și el, ajuns șef al Mișcării, să nesocotească până într-atât tocmai principiile acesteia. De aceea a fost unul dintre fondatorii unei organizații simiste, Partidul "Pentru Patrie". Cu

această ocazie, însă, în calitatea sa dublă de jurist și de instructor legionar din vremea Căpitanului, a constat direct diferența enormă dintre principiile legionare și cele simiste, în ciuda apărărilor înșelătoare de asemănare, și n-a ezitat să părăsească tabăra simistă, expunând în plen, fără echivoc, motivele nici măcar prietenia încă din tinerețe cu Faust Brădescu, Mircea Nicolau și Ovidiu Găină, nu l-a mai putut reține. Deseori se spunea: "Sper să mă ierte Căpitanul că am rătăcit drumul; acum însă m-am întors Acasă."

A răspuns cu entuziasm chemării dr. comandant legionar Ionel Zeana și a participat activ la reînființarea Senatului Legionar, fiind ales de către vechii camarazi ai Căpitanului în Consiliul de Conducere a Senatului, ca viitor locțiitor al dr. comandant legionar Ionel Zeana.

Admirator fără limite al revistei noastre, aștepta cu nerăbdare fiecare număr, citindu-l din scoarță în scoarță. Serialul Nicoletei Codrin "Sunt simist dar mă tratez" l-a entuziasmat în mod special, fapt ce l-a determinat să trimită revista, pe cheltuiala sa, foștilor camarazi. Când aceștia au răspuns printr-un torrent de calomii la adresa noastră, n-a ezitat să întrerupă definitiv chiar și relațiile personale cu aceștia, spunând: "A greșii e omenește, a persevera în greșelă și diabolic".

Martor direct al tuturor evenimentelor, despre rebeliunea din 21 - 23 ian. 1941 juristul nu ezita, de asemenei, să recunoască tranșant: "A fost rezultatul incompetenței și incorectitudinii lui Sima care era pe ascuns contra șefului statului, iar legionarii s-au lăsat antrenați în această prostie ambițioasă și sinucigașă, de ce să ne ascundem după deget?"

Iar atunci când cățiva cititori ardeleni au protestat contra denumirii revistei noastre ("periodic al tineretului român naționalist ortodox"), considerând că îi discriminăzează pe români mai în vîrstă și greco-catolici, Ioan Nelu Rusu a spus zâmbind: "Și eu sunt foarte în vîrstă și greco-catolic și nu m-am formalizat deloc, pentru că manșeta revistei doar precizează cine scrie revista, adică tineretul ortodox, și nu-i oprește nimănii pe cei în vîrstă să-o citească, mai ales, că, din păcate, mulți n-au avut ocazia să cunoască Mișcarea. Apoi, români sunt în majoritate ortodocși, Căpitanul era ortodox, dar nu-i excludem pe greco-catolici dacă sunt Români și creștini și de iubitul său Căpitan căruia poate să-i raporteze cu sufletul împăcat: "Căpitan, mi-am făcut datorie!"

legionar, era greco-catolic, dar n-a făcut niciodată caz de confesiunea sa, nu s-a simțit jignit că legionari vorbeau mereu de ortodoxism, n-a făcut vreodată discuții pe această temă, și confesiunea sa nu l-a împiedicat să devină unul dintre comandanții legionari cei mai apreciați." Totuși, spirit întelegerător și bun cunoșător al sufletului omenesc,

Nelu Rusu a găsit soluția de "împăcare", determinându-ne să adăugăm pe frontispiciul revistei cuvintele: "în duhul național – creștin al lui Corneliu Zelea Codreanu". Și tot lui îi datorăm ideea de a pune efigia Căpitanului în fiecare număr. Nelu Rusu a cerut cooptarea în Senat a directorului revistei, Nicodora Zelea Codreanu, și a tinerilor legionari ing. Nicoleta Codrin, redactorul șef, și ing. Cornelius Mihai, unul dintre membrii redacției – propunere aprobată în unanimitate de senatorii legionari, în ciuda tineretii celor doi.

Ar fi multe de spus – sute de gesturi și vorbe care definesc personalitatea îndrăgitului nostru șef, care sunt mărturia unei vieți personale fără reproș, trăite pe coordonate creștine, dar, cum legionari nu suferă de beția de cuvinte, mă opresc aici.

Chiar și reprezentanții simiștilor pe care i-a părăsit fără a primi înapoi, în urmă cu mulți ani, să-ă prezinte la Biserica de pe Calea Victoriei, în înnegurata duminică de 4 febr. 2007, pentru a-i aduce un ultim omagiu.

Trupul trudit al celui care până în ultima clipă a vieții sale pământești a trăit doar pentru Mișcare, se odihnește acum în cimitirul D-na Ghica, iar sufletul său bun și cald sunt sigur că a fost așezat în loc luminat, cu verdeță, unde nu există întristare și nici suspin, alături de camarazi, de toți sfintii și martirii și de iubitul său Căpitan căruia poate să-i raporteze cu sufletul împăcat: "Căpitan, mi-am făcut datorie!"

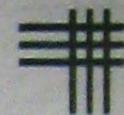

Nicolae Badea Petrescu, șeful actual al Senatului Legionar

CUVÂNTUL LEGIONAR Februarie 2007

Zig-zag pe mapamond

TUNISIA CELOR "1001 NOPTI" (I)

Tunisia este una dintre puținele țări din lume în care baza turistică se constituie ca sursă principală de venituri. Imaginea dunelor de nisip străbătute de caravane cu cămăi și o azelor înconjurate de curmali constituie, desigur, elemente de atracție pentru cel care vrea să-și petreacă sejurul în nordul Africii. Dar, dacă totul s-ar rezuma la aceste decoruri exotice, nu cred că s-ar atinge cifra record de aproape 5 milioane de turiști anual, atrași nu numai de clima plăcută, dar și de liniște sau de apa caldă și împedite a Mării Mediterane. Prin pragmatismul lor, tunisienii practică prețuri neverosimil de mici în turism, accesibile, în primul rând, celor cu venituri medii, care reprezintă mareea majoritate a clientelei.

Ca să fiu mai convingător, voi exemplifica cu sejurul meu. Pentru șapte zile "plne" petrecute pe litoralul tunisian, am plătit 284 de euro. Prețul a inclus: transport cu avionul, dus-intors, pe distanța România – Tunisia; transport auto până la hotel, cale de 40 km; cazare la hotel de 3 stele, la numai 50 – 60 m de plajă; demipensiune cu specific de bufet sudez, unde puteai să-ți alegi din peste 30 de feluri de preparate culinare, atât dintre cele cu specific arăbesc, cât și dintre cele cu specific european; acces gratuit la piscină. Nu mai vorbesc de faptul că întreg personalul (cameriste, recepționeri, hamali, etc.) dădea doavă de multă solicitudine în relația cu clienții hotelului. În banii noștri, aceasta înseamnă, la ora actuală, cam 900 RON. Dar pe litoralul românesc cu această sumă de bani nu poți petrece o săptămână încheiată.

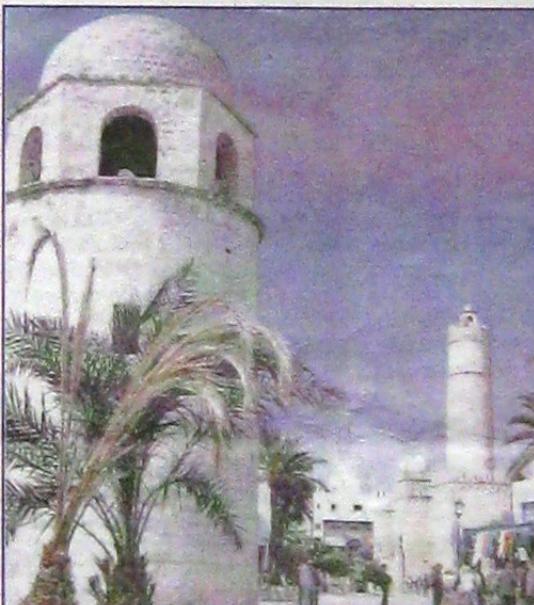
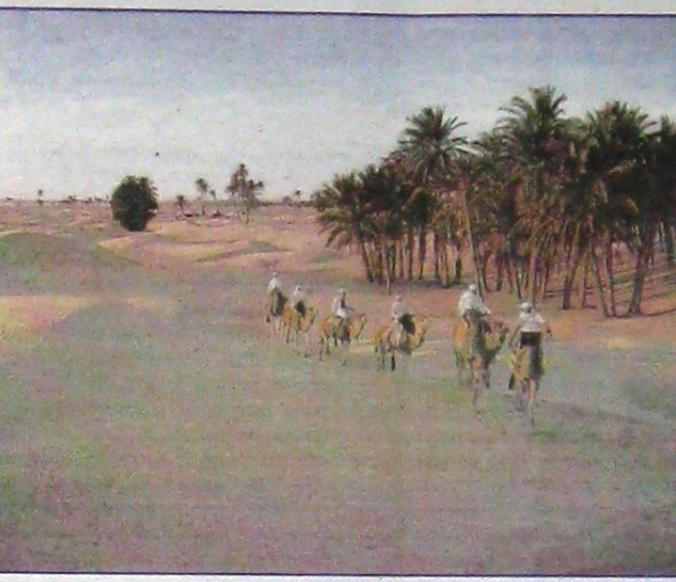
ISTORIA Tunisiei este una zbuciumată, parcă în contrast cu liniștea care îl întâmpină, astăzi, pe turist. Grăție poziției sale strategice (să nu uităm că în apropiere de capitală, TUNIS, se găsesc ruinele glorioasei cetăți Cartagine), această țară a fost un participant important în luptele pentru putere în lumea mediteraneană. Aceasta a determinat crearea unui conglomerat bogat de culturi, care se îmbină armonios și dau culturii tunisiene o notă specifică, originală.

Încă din anul 1000 î.Hr., negustorii fenicieni fondează colonii cu porturi de-a lungul litoralului african la Marea Mediterană. Printre acestea se numără și Cartagina. După secole, datorită dezvoltării și unei remarcabile prosperități economice, cartaginezii își creează o întinsă zonă de influență. Astfel, Cartagina a intrat în conflict cu o altă putere mediteraneană, Imperiul Roman. Timp de două secole, acești coloși s-au înfruntat în trei război, cunoscute de către orice școlar sub denumirea de "războiul punice". A intrat în legendă generalul cartaginez Hanibal, cel care, în timpul celui de-al doilea război punic, a traversat Alpii, Iarna, cu un număr impresionant de elefanți de luptă, pentru a ataca Roma. După cel de-al treilea război punic, Cartagina este învinsă și ocupată de către romani, intrând în componența imperiului.

Apoi, în sec. III d.Hr., ținutul nord-african este ocupat, pentru o scurtă perioadă, de către vandali, care sunt alungați, la rândul lor, de către bizantini. Aceștia stăpânesc nordul Africii până în anul 670 d.Hr., când regiunea este cucerită de către arabi, care răspândesc islamismul. Astfel, regiunea nordului Africii devine cunoscută sub numele de Magreb.

Urmăză cucerirea și ocuparea turcă, începând din 1574, Imperiul Otoman înglobând mari teritorii arabe din Asia și Africa. Se construiesc multe moschei, în timpul ocupării turcești.

În 1881 francezii invadă Tunisia sub pretextul pacificării triburilor berbere de la granița cu Algeria, colonie franceză, pentru ca în 1883 să fie proclamat oficial protectoratul francez asupra Tunisiei. În anii 1942 – 1943 Tunisia este martora unor lupte crâncene între Afrikacorps a lui Rommel și Corpul expediționar britanic al lui Montgomery, doi comandanți legendari.

Independența Tunisiei este obținută în 1957, declarându-se republică. Primul președinte ales devine Bourguiba, cel care, printre alte măsuri luate, scoate în afara legii poligamia (permisă de legea islamică) și acordă femeilor drepturi egale cu ale bărbaților.

Acestea sunt principalele jaloane ce au marcat istoria Tunisiei, bogată în evenimente majore care s-au petrecut pe parcursul a trei mii de ani. Fiecare ocupare a lăsat în urma sa relicve istorice variate, ca o mărturie a civilizațiilor care s-au succedat pe acolo.

Dezvoltarea turistică se observă pe întregul litoral, de la un capăt la celălalt. Mii de vile și hoteluri alcătuesc stațiuni de un pitoresc fermecător, ducându-te cu gândul la ilustrațiile basmelor din "1001 de nopti".

Printre clădiri se observă și vile somptuoase, proprietatea celor bogăți. Această strălucire ascunde însă o realitate destul de tristă: la numai 30 km spre interiorul țării, începe o altă țară, cu totul diferită: tradițională, agrară și deosebit de săracă.

MONASTIR

Toate drumurile țării duc la ... MONASTIR. Nu este capitala țării, cum s-ar crede, ci un orașel din apropierea capitalei, lângă care se află aeroportul internațional cu același nume. Traficul aerian este intens în permanență, cu plecări și sosiri de aeronave moderne și încăpătoare, venite din toate colțurile lumii, apartinând celor mai cunoscute companii aeriene.

În sezonul estival din România pleacă spre Tunisia, zilnic, trei curse aeriene care transportă câteva sute de turiști, țara noastră situându-se între

primele 10 care apelează la serviciile hoteliere tunisiene.

În luna octombrie a anului trecut am vizitat și eu, pentru prima dată, Tunisia. Monastir este orașul în care unii vizitatori își petrec cea mai mare parte a vacanței. Deși are o istorie lungă și câteva monumente interesante, un *ribat* (turn cu ferestre mici de la o fostă mănăstire fortificată) și o mare moschee datând din sec. IX, arată ca un oraș nou. Ribat-ul amintit, construit în anul 796, a servit ca reședință a califului Abassid Harun Al-Rashid, personaj cu apariție frecventă în multe dintre basmelor care alcătuiesc "1001 de nopti". Astăzi ribatul servește ca muzeu.

Monastirul îi lipsește forța, deseori zona centrală fiind pustie.

Obiectivul care domină orașul este mausoleul de familie al lui Habib Bourguiba, născut aici, în 1903. Edificiul a costat câteva milioane de dolari, are o arhitectură specifică arăbă: domuri împodobite cu aur și verde, precum și minarete cu vârfuri din aur. Orașul s-a dezvoltat în timpul lungii președinții a lui Bourguiba, bucurându-se de favoruri scumpe din partea acestuia. În trei ani de la venirea lui la putere au fost cheltuite pentru oraș 12 milioane de dolari, o optimă din bugetul anual al Tunisiei la vremea respectivă.

SOUSSE

La cca. 30 km se află orașul Sousse, o localitate vibrantă și istorică, beneficiind de plaje superbe.

De aici, nu mai puțin de 20 km de coastă sunt dotăți cu hoteluri mărețe. Acest curenț edilitar atinge punctul culminant la Port El-Kantaoui, o stațiune autonomă, situată la 9 km de Sousse, construită cu fonduri însemnate provenite din bogatele țări ale Golfului Persic.

Puține orașe nord-africane se pot lăuda cu o istorie atât de plină în evenimente, cu un renume și cu atâțea redenumiri, de cinci ori în decursul a 2800 de ani de la fondarea lui, cum este cazul Sousse. Orașul s-a numit *Munericapolis* în vremea stăpânirii romane, iar bizantinii i-au spus *Iustinianopolis*. Arabii i-au zis, apoi, *Susa*, turci au păstrat denumirea, iar francezii i-au dat forma francofonă: *Sousse*. Fostele lui identități sunt comemorate prin apariția lor pe firmele numeroaselor hoteluri din oraș, alături de numele marelui general cartaginez Hanibal. Astăzi este al treilea oraș din Tunisia, ca mărime și importanță economică.

În urma luptelor din timpul celui de-al doilea război mondial, o mare parte din noul oraș a fost distrus până la temelie.

La 40 km de Sousse și la 15 km de la linia coastei maritime, în interiorul țării, se găsește *Takrouna*, cocoțată, ca un vultur, pe o întindere stâncoasă. A fost ultimul bastion din linia de apărare a germanilor din Afrikacorps în fața ofensivei armatei britanice a lui Montgomery, fiind locul unor mari pierderi de vieți omenești. În apropiere se află un cimitir în care sunt înmormântați 1.551 de soldați uciși în ultimele luni ale campaniei tunisiene, și un alt cimitir mai mic, francez, în care se găsesc 34 de morți adăpostiți trupurile musulmanilor înrolați în Armata Franceză Liberă și căzuți în lupte.

În centru se află, ca în mai toate orașele arabe vechi, *kasbah-ul*, care a fost construit în jurul celui mai înalt punct din oraș. Acum turnul este muzeu, cu mici galerii în care explicațiile sunt prezentate în arabă și franceză, limbile oficiale. și aici există un *ribat* cu ziduri de o grosime excepțională, întrucât Sousse nu se putea baza pe nici un fel de apărare naturală în fața eventualilor atacatori.

Marea Moschee datează din anul 850 d.Hr. și este fortificată. Curtea are, într-un colț, o scară din piatră care duce, sus, la metereze, unde se află un cadran (ceas) solar și un minaret, cu un dom turtit, adăugat cândva, prin sec. XI.

(continuare în numărul viitor)

Emilian Ghika

ITINERAR SENTIMENTAL CERNĂUȚI (I)

De ce "itinerar sentimental"?

Mai demult am scris despre Chișinău anilor 40, unde am avut ocazia să-mi petrec două vacanțe de vară, și recent am scris despre itinerarul Ismail – Tatar Bunar – Cetatea Albă, întrucât aceste vechi și pitorești meleaguri românești care acum nu mai aparțin, din păcate, mă atrag ca un magnet; în plus, consider că tinerii trebuie să le cunoască și să le îndrăgească, și, poate, să găsească o cale pentru a le reduce la Patria-mamă. Visul de veacuri al Românilor, de întregire a țării în hotarele ei firești, a fost realizat (și risipit apoi de măini irespnsabile ale politicienilor vânduți); a venit rândul celor care au viitorul în față să se dovedească demni de marii noștri strămoși și de numele de Român.

Deci, după "itinerarele sentimentale" Chișinău și Ismail – Tatar Bunar – Cetatea Albă, voi prezenta o altă veche zonă românească: Cernăuți – Storojinet – Hotin – Herța, și voi începe cu Cernăuți:

Am avut norocul să vizitez de câteva ori nordul Bucovinei înainte de 1989, pe cont propriu, și, după acest an, prin intermediul excursiilor organizate de Asociația "Pro Bucovina".

De fiecare dată am avut puternice emoții când am străbătut acele minunate meleaguri care, din păcate, astăzi, nu ne mai aparțin. Parcă mă aflam în România: am vizitat numeroase localități cu populație majoritar românească, care nu pochește limba strămoșilor ei și nu o îmbogățește cu vorbe ucrainene sau rusești, care poartă străie populare aidomă celor din Gura Humorului sau Rădăuți, care nu privește și nu ascultă altceva decât posturile de televiziune și radio românești care emit de la București, care nu are în rafturile bibliotecilor decât cărți cu caractere latine, și a cărei dorință, cea mai importantă și copleșitoare, este revenirea la Patria-mamă, prin desființarea frontierelor actuale. Fiecare bucovinean, de la bunic și până la nepot, nutrește acest vis cu toată ființa sa, în ciuda vicisitudinii vremurilor. Gânduri, speranțe și, de-o vreă Domnul, realizarea lor într-un viitor nu prea îndepărtat.

De la vama Siret, unde controlul documentelor și bagajelor este acum mai mult decât superficial, o șosea largă te duce, după numai 37 km, la CERNĂUȚI, astăzi reședință administrativă a regiunii cu același nume din componența Ucrainei. Pe drum, în câteva locuri fălfăie steaguri jumătate galben jumătate albă (drapeul ucrainean), atenționându-te că ești pe teritoriul noului stat ieșit din componența fostei U.R.S.S.

Ucrainenii sunt ultranationaliști și au beneficiat din plin de consecințele dezastruoase asupra celor care au pierdut războiul. Au format un stat cu vaste teritorii acaparate, sub protecția și cu ajutorul armatei roșii "eliberatoare", de la Polonia (fosta regiune Lemberg, actualmente Lvov), de la Slovacia (sudul fostei Cehoslovacie) și de la România (nordul Bucovinei, nordul și sudul Basarabiei). Cine are putere militară, se știe, nu pierde niciodată, are "pâinea și cuțitul". Despotismul aici încă mai este apărat cu perimata lozincă leninistă a "neamestecului în treburile altora"!

Șoseaua se strecoară printr-o pădure de arbori seculari, numai fagi și stejari.

Pădurea are puternice rezonanțe istorice pentru români: se numește Codru Cosminului, și aici, în urmă cu cinci secole, se numește veacuri, armata lui Ștefan cel Mare a invins armata poloneză invadatoare.

Românii din Bucovina de Nord au săptămâna facut subșriptii pentru ca la marginea șoselei să se ridice un monument care să reprezinte pe domnitorul moldovean, în amintirea luptelor câștigate. Refuzul autorităților locale a fost motivat că o explicație ieftină: monumentul în cauză ar stârni protestele polonezilor.

Un refuz asemănător a formulat, tot autoritățile ucrainene, atunci când români au vrut să ridice, în comuna Fântâna Albă, un alt monument, în memoria mililor de români care au vrut să revină în Patria-mamă, în exod, în primăvara anului 1941.

Aceștia au fost uciși toți, cu mitralierele. Motivarea refuzului dat Comunității Românești

care a dorit astfel să-și omagieze strămoșii, a fost de-a dreptul cinic: "Dacă s-ar înălța monumentul, să arătă tensiuni artificiale (n. n.: !?) între populația românească și cea rusofilă. Mai bine să fie pace..."

Codru Cosminului mă duc cu gândul la o revistă celebră, cu același titlu, care a apărut în perioada interbelică, în tomuri masive, de sute de pagini, sub conducerea marelui istoric și patriot, ministru al Culturii într-unul din cabinetele vremii, Ion Nistor. Bun cunoscător al limbii germane, a cercetat cu asiduitate toate documentele referitoare la ținutul său natal și a scris lucrări de referință, printre care și "Istoria Bucovinei". Pentru patriotismul său Ion Nistor a făcut mulți ani de pușcărie sub regimul comunist, murind, desigur, într-un deplin anonimat.

Am ajuns și la porțile orașului Cernăuți. Clădiri impenitătoare, cum ar fi spitalul, o cazarmă militară, vile înconjurate de o bogată vegetație. Văzându-le și, mai ales, admirându-le, gândul mă duce la un fost coleg de redacție, căruia îi ziceam Teo, ce îmi povestea, în urmă cu peste patru decenii: "Când m-am refugiat, în 1940, din Cernăuți, am rămas socat când am văzut cociobabele de la periferia Capitalei, pentru că la noi nu exista așa ceva. Nici săracie ostentativă, nici cerșetori ca pe Calea Victoriei și nici "vorbe de duh" la tot pasul. La noi, cine mergea pe stradă umbra îngrijit, își localnicii știau limbi străine: germană, rusa, polona, ucraineană. Școala era școală, severă, dar se realiza educația și toți aveau "cei săptă ani de acasă". Caracterizare succintă și perfect veridică a Bucureștiului, chiar dacă nouă nu ne place.

Am avut ocazia să cunosc mulți bucovineni, în vîrstă, desigur, cu o ținută demnă, culti și bine educați, care îmi vorbeau laudativ de conglomeratul de minorități ce exista pe aceste meleaguri, de cofetările celebre cu prăjiturile delicioase, de restaurante, de viață mondene, de echipele de fotbal "Dragoș Vodă" și "Macabi", de terenurile de tenis, Teatrul Național, de inexistența săraciei (aceasta fiind apanajul leneșului).

Strada principală a orașului se numește acum Olga Kobileanskaia, o obscură scriitoare ucraineană născută la Gura Humorului. Până în 1944 strada purta numele lui Iancu Flondor, mare patriot român, arțizanul Unirii din 28 nov. 1918.

Arăta te impresionează prin bogăția și monumentalitatea clădirilor de pe ambele laturi.

Primul obiectiv pe care doresc să îl descriu este Catedrala Cernăuților, ridicată în 1844, cu hramul "Sfinții Trei Ierarhi", în stil renascentist, masivă, sobră, având cupolele rotunde, după modelul bisericii "Sf. Isaac" din Sankt Petersburg. Pe frântispiciul catedralei este scris, în limba română, cu caractere chirilice: "Unu-i în trei ipostazuri Dumnezeu".

Prima oară când am vizitat Cernăuțul, biserică funcționa ca ... galerie de artă, ochii săfintelor pictați pe peretei fiind scrijiliți cu briceagul.

În urmă cu 5 ani, când am vizitat-o din nou, catedrala a devenit lăcaș de cult, parohul bisericii fiind românul Vasile Acostâchioalei, care, alături de ceilalți preoți români, oficiază slujbele în limba strămoșească.

Pe Iancu Flondor, strada de odinioară, admiră căteva palate, evidentându-se pregnant, prin masivitate, dar și prin eleganța stilului, fostele Case Naționale: Poloneză și Germană.

Destul de multe unități comerciale, mai ales de alimentație publică, restaurante cu săli de învățat, cafenele, cinematograf. Aici erau amplasate, pe

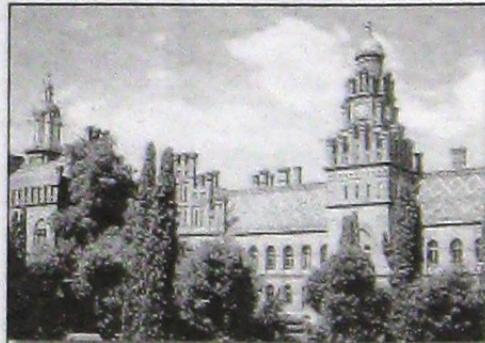
vremuri, magazinele-ateliere de bijuterii, patronii fiind, mai toți, evrei. Astăzi, în locul acestora, se găsesc magazine-aprozor și de cosmetice. Lumea forțoșează că este ziua de mare. Se vorbește, cu precădere, ucraineană și rusa, germană și polona mai deloc, iar română este folosită de către țărani din comunele învecinate, pur românești, veniți cu treburi în capitala regiunii.

Un capăt al străzii principale duce în Piața Centrală, fosta Piață a Unirii.

Am avut ca ghid în plimbările mele solitare, o raritate bibliografică astăzi: "Monografia orașului Cernăuți" tipărită în 1936, autor fiind C. Langhin, profesor la Liceul ortodox de băieți "Mitropolitul Silvestru".

Cu strângere de inimă am constat că toate denumirile românești de odinioară au fost schimbate: Bd. Ștefan cel Mare a fost numit Bd. Stalin (!), Mihai Eminescu a fost schimbat cu Maxim Gorki, Ion Creangă cu Stalingrăski, Mihail Kogălniceanu cu Maiacovski, Miron Costin cu Papaniuc (cine o fi?), Ion Neculce cu Grebințe, Bd. Transilvaniei cu Bd. Lenin, Piața Decebal cu Piața Bazarma Ploscead, o altă stradă poartă numele de 28 iunie 1940, iar pîtorescul Bd. Regina Maria, în pantă, cu edificii mărețe, dar destul de prost întreținute, are numele schimbat în Bd. Taras Sevcenko (numele unui poet ucrainean iobag).

În fosta Piață a Unirii se află (încă) cea mai impenitătoare clădire din oraș, Palatul Primăriei, edificiu construit la începutul sec. al XIX-lea, tumul înalt care domina întreaga zonă fiind un fel de emblemă a orașului. În fața acestui Palat, la 28 nov. 1918 români au încins Hora Unirii. În 1924,

în acest loc memorabil a fost ridicat Monumentul Unirii, operă a arhitectului Ștefănescu și a sculptorului Bunea, iar în spatele monumentului, pe un soclu, se află un zimbru din bronz care strivează vulturul bicefal austro-ungar. La ocuparea Bucovinei de către sovietici, în 1940, acest monument ce simboliza lupta de veacuri a românilor pentru unitate națională, a fost demolat. După revenirea administrației românești la Cernăuți, în iulie 1941, a fost reamplasată o replică a acestui Monument - care însă a fost distrus în 1944.

În partea dreaptă a fostei Piețe a Unirii, la nr. 3, se află clădirea fostei Case Naționale a Românilor, din care, în prezent, Comunității Românești nu își restituie decât două săli de la parterul clădirii, deși clădirea a fost proprietatea societăților de cultură românești, care au cumpărat, în 1897, întregul corp de clădire, de la administrația austro-ungară a orașului. La 11 nov. 1918, într-o sală a acestui palat a fost salutată intrarea biruitoarei Armate Române în Cernăuți, iar din balconul situat la mijlocul etajului I al clădirii, gen. Iacob Zadic a dat cîte o proclamație Armatei Române către populația Bucovinei. (continuare în numărul viitor)

Emilian Georgescu

ÎN ATENȚIA CITITORILOR:

Datorită felului nepotrivit de repartizare în București a publicației noastre, am fost nevoiți să schimbăm sistemul de distribuție, după cum urmează: s-a restrâns numărul de puncte de distribuție de la cca. 100, la 13, având în vedere că la unele unități ajungeau câte 2-3 exemplare.

De aceea publicația se distribuie prin următoarele centre Rodipet:

1. P-ța Romană - coloane;

2. Batiste - Proiecția pe N. Bălcescu - Restaurant Pescarul;
3. Sf. Gheorghe;
4. Universitate;
5. Piața Romană - Stația Metrou - Stație R.A.T.B.;
6. Aurel Vlaicu - Șos. Pipera - Stația de Metrou;
7. Dorobanți - Piața - Radu Beller;
8. Unirea;
9. Complex - Piața Bucur Obor;
10. Piața Reșița - Cap linie troleibuz;

11. Piața Victoriei;
12. Drumul Taberei 34;
13. Calea 13 Septembrie - Intersecție Șos. Panduri.

Prin contract, Rodipet este obligat să afișeze "Cuvântul Legionar" (ca, de altfel, orice publicație). Ne veți face un serviciu amintind acest lucru vânzătorului, atunci când este cazul.

Vă mulțumim!

CONTRIBUȚII FINANCIARE LA EDITAREA "CUVÂNTULUI LEGIONAR"

Am înființat această rubrică pentru a putea să mulțumim pe această cale susținătorilor publicației noastre!

Îi vom publica pe donatori în trei feluri, după importanța donației sau după dorința de confidențialitate (sau nu) a fiecăruia: există două

opțiuni: publicarea numelui și eventual localitatea sau adresa, sau publicarea unui pseudonim sau motto care să vă reprezinte. Opțiunea pentru unul din modurile de mai sus vă poate fi asigurată prin conținutul informațiilor pe care ni le trimiteți.

Adresa este cea de la abonamente, pe numele lui Nicolae Badea, secretarul de redacție. Redacția vă va trimite prompt chitanță de confirmare, dacă are unde.

Vă mulțumim!

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârstă max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de 10 a lunii următoare aparitiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII Ianuarie: "Există dovezi că Horia Sima a colaborat cu șeful Serviciilor Secrete, trădându-și camarazii?"

a fost dat de prof. Anton Iancu din Cluj, 35 de ani, care a câștigat carte "Frăția de Cruce" scrisă de comandant legionar Gh. Istrate, șeful Frăților de Cruce pe țară, alături de felicitările Redacției pentru răspunsul amplu și documentat!

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL: Da, Sima a colaborat cu Moruzov, șeful Serviciilor Secrete, trădându-și camarazii. Iată câteva dovezi:

- Sima figura ca agent al SSI (Serviciul Secret de Informații) - dezvăluire făcută de istoricul comuniști Fătu și Spălățelu pe baza documentelor de arhivă, iar Sima, pus în față evidenței, n-are încotro și recunoaște ("Sfârșitul unei domnii sănăeroase"). (Incearcă însă se disculpe cu "explicații" și scuze puerile și de necrezut: că regele ar fi putut avea nevoie de el în orice clipă – dar ce nevoie putea să fi avut regele de Sima, când nu acceptase să-și acorde postul de prim ministru, ci doar pe acela mărunț de subsecretar la Culte, în ciuda insinuărilor lui Sima?!)

De altfel, în tinerețe Sima își făcuse stagiu militar la SSI, ceea ce constituie o bănuială că fusese recrutat de atunci ca agent, date fiind însușirile lui dovedite de-a lungul timpului: extrem de orgolios și de ambicioz, avid de putere, fără scrupule, versatil.

- Ion Pavelescu, nepot și colaborator direct al șefului Serviciului Secret de Informații, Mihail Moruzov, confirmă în carte sa, "Enigma Moruzov" (Ed. Găudeamus, Iași, 1995), faptul că Sima era unul dintre colaboratorii unchiului său și relatează una dintre întâlnirile secrete ale lui Moruzov cu Sima, din toamna anului 1939, la restaurantul Mon Jardin, întâlnire din la care a fost martor.

Victor Biriş, procuror de la Oravița și unul dintre apropiații lui Sima, subsecretar în Ministerul de Internă în timpul statului "național-legionar", relatează – însă cu lux de amânunte – exact același lucru ca și Ion Pavelescu, în două împrejurări diferite: în 1939, la Berlin, preotul comandant al Bunei Vestiri Ion Dumitrescu-Borșa (cartea "Cal troian intra muros", Ed. Lucman, Buc., 2002) și în 1963 la Aiud, martorii fiind instructorul legionar Ioan Nelu Rusu (al doilea șef al Senatului Legionar actual), Dumitru Groza, fostul șef al Corpului Muncitoresc Legionar, părintele Dumitru Stăniloae, Petre Pandrea și alții.

Vintilă Ionescu, comisar de Siguranță și apoi șef de grupă în SSI, a relatat, de asemenei, despre

colaborarea lui Sima cu Moruzov, informație preluată de Rădu Lecca (împăternicul guvernului român condus de gen. Antonescu pentru reglementarea regimului evreilor în România), în carte sa "Eu i-am salvat pe evreii din România" (Ed. Roza Vânturilor, Buc., 1994).

Toate întâmplările "ciudate" ale anilor 1938 – 1939:

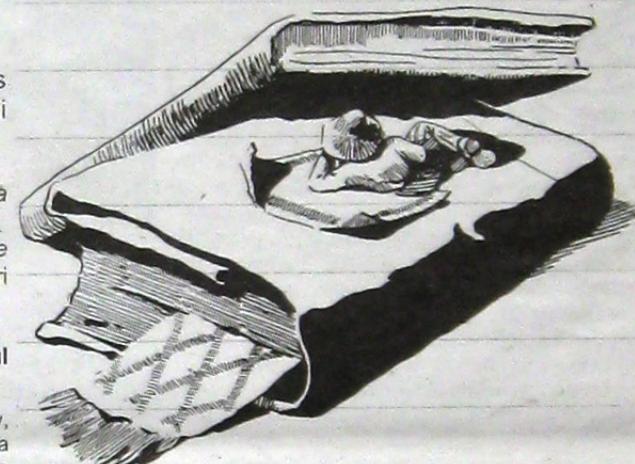
- deși Sima era urmărit încă din 1938 de toate autoritățile din țară, inclusiv de o parte a populației (pentru că se puseseră premii pe capul lui), deși poza lui, multiplicată în mii de exemplare, circula în toată țara, deși toți cei care lucraseră cu el fuseseră arestați, el scăpase mereu, "miraculos" – amânunțe în serialul revistei "Cuvântul Legionar" din 2004 – 2005, "Sunt simist dar mă tratez";

- implicarea lui directă în atentatele din oct. – nov. 1938 care au dus la asasinarea Căpitanului (amânunțe în același serial de mai sus);

- contribuția lui majoră la asasinarea lui Armand Călinescu, și la masacrarea a 90% din elita legionară (a se vedea același serial și cărțile "Cal troian intra muros" – Ion Dumitrescu-Borșa și "Fără Căpitan" – Const. Papanace)

- deși, cică, era urmărit de întregul aparat de stat, Sima se plimba nestință peste graniță: în februarie 1939 Sima fugă în Germania; în august 1939 trece din nou graniță, întorcându-se din Germania în țară; în oct. 1939 trece din nou graniță, din țară în Germania; în sfârșit, în mai 1940 revine în țară – când este "arestat" și... tratat cu prăjituril! Teroristul prins în final de jandarmi a fost reținut doar două săptămâni și tratat cu prăjituril! Sima, dovedit ca "șeful pistolarilor", a fost pus în libertate – în timp ce tatăl Căpitanului, un om pașnic și vârstnic, se afla în continuare sub pază!

- Sima însuși recunoaște ("Sfârșitul unei domnii sănăeroase") că a oferit directorului Siguranței lista cu numele camarazilor care nu erau cunoscuți încă Siguranței!

- faptul că în noiembrie 1940 Sima a manevrat abil pentru asasinarea martorului incomod al trădării sale, Mihail Moruzov, șeful Serviciilor Secrete, care se afla în ancheta Comisiei Speciale de Ancheta Criminală din cadrul Ministerului Justiției și urma să facă publice legăturile sale cu noul șef al Mișcării (cartea "Enigma Moruzov" de Ion Păvelescu, citată și mai înainte, declarația unui martor direct implicat, intitulată "Ordin de la Horia Sima" – "Cuvântul Legionar" dec. 2003, plus analiza circumstanțelor și a memoriorilor lui Horia Sima însuși, "Era libertății"; detaliu în serialul "Sunt simist dar mă tratez").

Ușurință cu care Sima a colaborat în lumea liberă cu servicii secrete străine (americană) pentru parașutarea în țară a celor 13 legionari în 1953, deși nu aveau încă o șansă de a-și executa misiunea (culegerea și predarea de informații secrete), demonstrează că "năravul din fire n-are lecure" (despre acest episod relatează în carte sa intitulată "O pacoste sau un destin vitreg" (Chicago, 2002), dr. Alex. Ronnett, frate de Cruce și unul dintre apropiații lui Sima în exil, iar Mircea Dimitriu, reprezentant al simiștilor din exil, recunoaște și el acest lucru în cartea de interviuri acordate publicistului Liviu Vălenăș). Ceea ce este mai puțin cunoscut este faptul că pentru parașutarea acestor 13 legionari trimiși la moarte sigură și inutilă, Sima a încasat 20.000\$ per legionar.

Sima a refuzat să se prezinte în fața Consiliului de Onoare Legionar din exil, format din camarazii săi, comandanți legionari din vremea Căpitanului, care-i cereau socoteală pentru faptele sale (numeroase mărturii ale notabilităților legionare din exil, printre care cea a lui Const. Papanace – "Cazul Horia Sima și Mișcarea Legionară, a lui Viorel Trifa – "Memorii" și alții).

ÎNTREBAREA LUNII FEBRUARIE: În ce a constat lupta anticomunistă a guvernului "național român" de la Viena (10 dec. 1944 –

aprilie 1945), aflat sub conducerea lui H. Sima, și ce activitate a avut?

PREMIU: "Biserica și Mișcarea Legionară" – Gh. Racoveanu.

CUVÂNTUL LEGIONAR

Februarie 2007

Pag. 15

ABONAMENTE PE ADRESA:

NICOLAE BADEA (secretar redacție)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37,
SECT. 3, BUCUREȘTI, Tel.: (021) 322 3832

**Prețul unui abonament: 30 RON (300.000 lei
vechi) pentru țară și 38 euro (45 \$) pentru
străinătate.**

Revista se difuzează la chioșcurile RODIPET din BUCUREȘTI (la cele enumerate în pag. precedentă), și din toate reședințele de județ ale țării (precum și în alte localități). Vă rugăm cereți revista, întrucât distribuitorii n-o afișează!

Gheorghe Petcu - Ploiești: Noua lege electorală din 1946 (care a înlocuit-o pe cea din 1923) a favorizat frauda prin desființarea Senatului pentru că toți mitropoliți, episcopi, generali în rezervă și în retragere, comandanții de armată și. a. – adică dușmanii de moarte ai comuniștilor – erau senatori de drept. (Alegere nu mai erau bicamerele: Senat și Camera Deputaților, conform Constituției României). În plus, noua lege admitea folosirea semnelor electorale tradiționale ale PNL și PNT de către noile fracțiuni ale PNL și PNT care erau aliate cu comuniștii, pentru a crea confuzie. Răspunderea pentru ratificarea acestei modificării dezastroase apartine regelui Mihai (deși fusese avertizat asupra consecințelor și Maniu a insistat să n-o semneze). Un urmat excluderea de la vot a lui Mihalache, Gh. Brățianu și a altor 6.000 de persoane din București, cunoscute ca profundi anticomuniste, sub pretextul de a fi fost "voluntari hitleriști și provocatori de război civil" (bineînțeles că n-a avut loc nici un proces pentru a se dovedi acuzația). Demn de menționat este faptul că, în ciuda tuturor acesteia și a terorii instigate pentru căștigarea alegătorilor, comuniștii nu au obținut decât 14% din votul electoratului, iar PNT a căștigat, singur, 60%! Cu toate acestea, Ministerul Justiției - condus de Lucrețiu Pătrășcanu - a indicat victoria comuniștilor! Vorba lui Stalin: "Mai importanță decât cei care votează sunt cei care numără voturile". Regele a validat noul Parlament, deși Maniu, Const. I.C. Brățianu și chiar Titel Petrescu (șeful Partidului Socialist) îl cenzură să nu deschidă Parlamentul ales prin violență și fraudă. Astfel, în mod oficial, sub aparență legală și cu girul monarhului (din păcate!), s-a instalat la putere regimul comunist.

Vasile Barbu - Uzdin (Serbia): Mulțumindu-vă pentru "Tibiscus" și așteptând cu interes noile numere din frumoasa "Floare de latinitate", transmite un cald omagiu Comunității Române din Serbia, atât de dragi sufletului nostru pentru că a reușit să rămână cu adevărat Românească!

Lucian Frușinoiu - Satu Mare: Conform definiției date de dicționarul explicativ al limbii române, secta (cuvânt de origine latină) este o comunitate religioasă dizidentă, desprinsă de Biserica noastră strămoșească. Astăzi însă, așa cum este considerat jignitor cuvântul "țigan" (de ce oare?) și este impusă folosirea cuvântului "rom", denumirea de "sectă" a fost stearsă și înlocuită cu termenul de... "biserică" (biserica baptistă, biserica evanghelică, biserica evanghelică lutherană, biserica evanghelică calvinistă, biserica după evanghelie – care o mai fi, Doamne, și diferența dintre "biserica evanghelică" și "biserica după evanghelie"?!) Iar adveniții se intitulează, oficial, nici mai mult nici mai puțin decât "Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România"! Până și "Mărtorii lui Iehova" au devenit cult recunoscut de statul român (atenție: a nu se face confuzie între Patriarhia Ortodoxă Română și Ministerul Culturii și Cultelor). Oricine "descoperă" peste noapte "un nou" "adevăr" și inventează niște reguli, dacă reușește să adune 300 de persoane, poate intemeia o asociație religioasă (persoană juridică); această asociație devine cult recunoscut de stat printr-o Hotărâre a guvernului, în urma unei simple cereri către minister (după 12 ani de existență, dacă ajunge cu nr. de membri la 0,1% din populația țării – adică, făcând un calcul scurt, dacă are 2000 de membri). Toate aceste asociații religioase nu sunt grupări dizidente, nu rup din Biserica noastră strămoșească, apostolească?! Deci ce altceva sunt, decât secte?! Dacă ne vom încăpățâna să numim scrumiera avion, nu înseamnă că aceasta va și zbura peste mări și țări, eventual cu pasageri!

Grigore Popovici - Rădășeni (Suceava): Felicitări pentru noua apariție editorială (a 5 - a, după cele două volume de "Poezii patriotice anticomuniste și pamphlete în clopot", după "Anecdote, balade, puhoaie și pocăință" și "Anecdote-n patru ițe"!). Am primit și "Plugușorul" dvs. care ne-a plăcut mult, dar a ajuns abia la jumătatea lui ianuarie, după apariția revistei, și vă dăți seama că nu-l putem publica acum, în februarie.

Vlad Pogorevici - Suceava: Vă înțelegem perfect. Dar, cu Dumnezeu înainte! "Bucuroși le-om duce toate, de e pace, de-i război!" Mulțumim pentru evocatoarele și frumoasele fotografii.

Marian Simonis - Bârlad: Regretăm sincer că nu ați căștigat concursul lunii ianuarie. Nu este suficientă afirmația "există dovezi", implicarea lui Sima în atentatul asupra lui Armand Călinescu și în asasinatele de la Jilava trebuie argumentată, nu doar enunțată. Sperăm însă din suflet să participați în continuare la concurs și să căștigați!

Horațiu Bob - Timișoara: Am reținut materialul despre Iustin Ilieșu (sper să avem spațiu numărul viitor); slavă Cerului că nu se perimează până luna viitoare (justă remarcă dvs.!). Vă mulțumim pentru aprecieri și timpul acordat constant corespondenței cu noi. Referitor la Noua Dreaptă, este întristătoare informația pe care ne-o dați; trebuie însă să știți că membrii acestei organizații nu sunt legionari (de altfel ei însăși declară deschis aceasta), ci sunt doar simpatizanți.

Constantin Burlacu - Iași: Scrisoarea dvs. este uluitoare. Articolul la care vă referiți ("Decembrie 1989 – ultimul masacru comunist?" din dec. 2006), nu "acreditează" în nici un fel așa-zisa "revoluție"! De la început articolul incriminat de dvs. precizează că "nu avem nici un fel de certitudini" și că "suntem obligați să facem presupuneri în legătură cu declanșarea și desfășurarea lucrurilor". Dl. Nicador Zelea Codreanu în articolul respectiv afirmă: "cei care au creat premizele unei schimbări au fost masele de români hotărâți să iasă din coșmarul comunist". Vă propun următorul scenariu: scoateți din scenă sutele de mii de oameni care se aflau zi și noapte pe străzile Bucureștiului. Ce va reieși? Ceea ce a fost de fapt totul, o lovitură de stat; alii vedea pe străzi numai armată, tancuri. Fără participarea maselor – despre care să înțeleg că nu aveți habar – cacealmaua cădea. Restul scrisorii dvs. este o beție de cuvinte mai mult sau mai puțin insultătoare: "percepția proprie", "nigoarea abordării critice a evenimentelor", "abateri mai mult sau mai puțin permicioase", "cunoașterea, deslușirea, aprobarea, dezprobarea unor evenimente de anvergură națională", "competiție de sorginte funestă, absurdă, aberantă", "premeditări dubioase și potrivnice neamului, potrivnice destinului, potrivnice demnității, potrivnice României, potrivnice românilor", "o impardonabilă eroare", "o sfidare a demnității neamului", "o impietate", "articolul pledează pentru o așa-zisă revoluție", "o revoluție a adus intotdeauna căte ceva bine pentru popor" (n. n.: o afirmație absolut amețitoare: vezi revoluția bolșevică), "masacru continuă" (n. n.: în nici un caz în sensul abordat în articol). D-le Burlacu, sper că aveți o copie după scrisoarea trimisă. Sunt dezolată că vi s-a părat atât de încurcate cele cățeva fraze ale articolului, referitor la decembrie 1989, încât să înțelegeți inversul celor dorite de noi. Cât despre impardonabil, Dumnezeu cu milă!

Dr. Dumitru Pădeanu - Canada: Mulțumim pentru scrisoare; este de larg interes argumentarea științifică, medicală, a sănătății mintale a geniuului nostru național, și vom relua tema căt de curând (ceva mai demult am publicat un interviu cu dr. Șerban Milcoveanu pe această temă), dar chestiunile importante trebuie neapărat reluate pentru a intra în conștiința publică. Așteptăm cu interes vești, comentarii și, bineînțeles, Jurnalul dvs. liber!

Cătălin Drăgoi - Râmnicu Sărat: Linia Focșani – Nămoloasa – Brăila nu a fost nicidcum o "construcție fantasmagorică", ci o linie extrem de serioasă - ca tot ce făcea gen. Antonescu: avea 1593 de cauzemate, posturi de comandă, observatoare, adăposturi și locașuri de tragere. Încă de la începutul lui 1942 avea căteva sute de obiective betonate, iar în perioada martie – aug. 1944 se executaseră consolidări pe parcursul a 150 km, de la trecătoarea Oituz până la confluența Siretului cu Dunărea, și un șanț antilanc la 200 m de linia întâi a cauzemelor ("Armata română în al doilea război mondial" – Al Duțu, Dicționar enciclopedic 1999). Hans Kissel, unul dintre cei mai reputați experți militari germani, autorul cărtii "Catastrofa din România", susține că rezistența românească pe această linie era perfect realizabilă până la încheierea armistițiului în condiții favorabile.

Nicoleta Codrin

Periodic editat de "ACTIUNEA ROMÂNĂ"

ISSN 1583-9311

Redactor șef:

Nicoleta Codrin

Colegiul de redacție:

Emilian Ghika, Ștefan Buzescu, Corneliu Mihai, Cătălin Enescu
Nicolae Badea - secretar de redacție

**Relații
cu publicul:**

Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București - În fiecare Vineri, orele 15-19

(zona Circului – Inters. cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr)

Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493

e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com